Οι νέοι χωριστά και οι μπάτσοι άλλο πράμα, όποιος τους θέλει αντάμα πληρώνει ακριβά

Αστυνομία στα Πανεπιστήμια. Ποιος δεν νοιώθει πληγωμένος άραγε από αυτή την είδηση και ποιος δεν νοιώθει ντροπιασμένος από αυτή την εξέλιξη; Με το κεφάλι κάτω ακούνε τα νέα αυτοί που ανέβηκαν στην Ταράτσα της Νομικής, έτοιμοι να πετάξουν και που από τις στάσεις της Ακαδημίας, τους κοιτούσαν οι απλοί άνθρωποι σαν σύγχρονους ημίθεους. Με το κεφάλι κάτω και όσοι πάτησαν το Πολυτεχνείο πριν πέσει η πόρτα. Μπάτσοι στη Νομική και στο Πολυτεχνείο και στο Φυσικό ρε παιδιά; Μας χαμογελάνε από τη κόλαση και ο Καλύβας και ο Καραπαναγιώτης για τη δροσιά που πήραν και βιάζονται τα φαντάσματά τους να βρεθούν εκεί στην πόρτα της Νομικής στη Σόλωνος και πιο κάτω στο καφενείο απέναντι από το Φυσικό να κρυφακούνε μεγαλοφώνως και να προκαλούν με το γνωστό θα πας στον Έβρο Λάκη. Πάλι με το Καλύβα παρέα; πως έγιναν έτσι τα πράγματα ρε φίλε, πως διαλύθηκε έτσι η ζωή!

Κι όμως όλα αυτά τα ανείπωτα οικοδομήθηκαν σιγά σιγά με πράξεις του κράτους και με παραλήψεις του φοιτητικού κινήματος

Ντοκουμέντο 1. 1980 ένα χρόνο μετά τις καταλήψεις του 79

Γράφαμε Συγκριτική Οικονομία στο μεγάλο αμφιθέατρο της Νομικής στο υπόγειο. Με το που μοίρασε τα θέματα η Μίνογλου ξεσπάει μια μεγάλη αντίδραση από κάτω με το πρωτάκουστο για εκείνη την εποχή: τι θέματα είναι αυτά δεν είναι στην ύλη και άλλα πρωτοφανή. Και ήταν πρωτάκουστα και πρωτοφανή διότι τα ερωτήματα αυτά της διαμαρτυρίας ερχόταν από τα νεότευκτα τότε Λύκεια. Γίνεται κάτι σαν συνέλευση και όλοι ήθελαν να αποσυρθούν τα θέματα. Αν και δεν είχα διαβάσει ωστόσο “έβλεπα”

τα θέματα και μου άρεσαν. Σηκώνομαι και λέω επί λέξει. Αν αλλάξετε τα θέματα θα φύγω εγώ και μάλιστα οριστικά διότι όλες οι φωνές αυτές είναι ανθρώπων που σκοπεύουν να διοριστούν στον ΟΤΕ και στη ΔΕΗ και δεκάρα δεν δίνουν για τίποτα, για ένα χαρτί βρίσκονται εδώ. Πράγματι η καθηγήτρια δεν αλλάζει τα θέματα και εγώ από φιλοτιμία κάθομαι και γράφω. Από τα 4 έγραψα τα 3 και μου έβαλε 10. Μόλις αναρτήθηκαν οι βαθμολογίες ένας δίπλα μου που είναι τώρα ιδιοκτήτης μεγάλης εταιρείας δημοσκοπήσεων μου λέει μπράβο είσαι άλλος φοιτητής εσύ και του λέω άσε τις μαλακίες ρε μαλάκα, αναρχική αδεία. Δεν υπήρξα καλός μαθητής ποτέ αλλά μορφωτικά είχα ένα επίπεδο και αυτό συνέβαινε με όλους τους μεταπολιτευτικούς. Ήταν η πιο κρίσιμη περίοδος όπου άλλαζε ο ανθρωπολογικός τύπος του φοιτητή πολύ πριν η πληροφορική -η οποία ήταν ακόμα στα συρτάρια της δανειστικής του Πλανητάριου- κάνει ενεργή την παρουσία της και η οποία ευθύνεται για τον μετέπειτα τεμαχισμό. Ενώ λοιπόν μέχρι τότε οι φοιτητές ήταν πιο μορφωμένοι από τους καθηγητές αλλάζει η καμπύλη υπέρ των καθηγητών και μάλιστα πριν την είσοδο των καθηγηταράδων και την αποκατάσταση των μορφωμένων (Γιανίτσης βοηθός τότε)που έγινε μαζικά την δεκαετία του 80. Ένα άλλο δομικό στοιχείο αυτής της αφυδάτωσης είναι ότι η συμμετοχή εξαντλούνταν στο πτυχίο. Σπουδάζουμε πλέον για ένα χαρτί και αυτό είναι ότι πιο διαλυτικό στον ίδιο το θεσμό.

> *Όλα αυτά προανήγγειλαν το ερχομό της ΔΑΠ σαν ηγεμονική δύναμη την ΔΑΠ η οποία ποτέ δεν είχε ξεπεράσει τα ποσοστά των μαοικών. Η Αριστερά παρακολουθούσε τις εξελίξεις και έπεσε μέχρι τέλους με το Λεφτά για την Παιδεία και όχι για το ΝΑΤΟ αδυνατώντας να αξιοποιήσει οτιδήποτε αναδυόταν από τους νέους ρυθμούς.*

Ντοκουμέντο 2. Δεκαετία του 90.

Είμαι στο Πολυτεχνείο στο κτίριο Γκίνη και στο διάδρομο έχω “κολλήσει” σε δύο αφίσες για ώρα κοιτώντας τες και συλλογιζόμενος.

Η μία ήταν της ΔΑΠ τετραχρωμία 70/100 άψογη όπου είχε ένα τίτλο: Στην Αράχοβα θα γίνει …. αφήνοντας να εννοηθούν τα υπόλοιπα και από κάτω μόνο τηλέφωνα κατά έτος. Τι ωραία λέω αναπολώντας τα καλέσματα σαν ΠΣΚ αλλά σαν άλλες παρατάξεις για Αράχοβα για καταφύγια στον Όλυμπο για Νησιά για για για…

Δίπλα ήταν μια κακομοίρικη αφίσα των εαακ ή ναρ όπου είχε ένα σγουρομάλλη νέο και μια συντρόφισσα δίπλα, πρότυπο ετεροκανονικότητας που λέμε με γροθιές όπου μόνο το αμπέχονο έλλειπε. Ήταν ο τύπος της "αγωνιστικής" πανούκλας παρμένος από το 74. Στη συζήτηση που προκάλεσα εκείνη τη στιγμή με έναν φοιτητή αριστερό του λέω καλά δεν ντρέπεστε να βγάζετε τέτοιες αφίσες ? γιαπί μου λέει. Βρε του λέω εδώ προτείνει η ΔΑΠ τη χαρά και εσείς τη μιζέρια. Δεν καταλάβαινε πως η χαρά για το 74 μετατρέπεται σε μιζέρια το 2000. Είναι αλήθεια ότι τα παιδιά δεν το κάνουν από μιζέρια αλλά από πολιτικό έλλειμμα άσχετα αν το μήνυμά τους εκπέμπει μιζέρια. Δεν είναι μίζεροι οι ίδιοι κάθε άλλο αλλά ο τρόπος πολιτικής απεύθυνσης τους και γι αυτό βρίσκονται στα βάραθρα

Το πολιτισμικό προβάδισμα και η πολιτική και πολιτιστική ηγεμονία είχε χαθεί και αυτό οι πιο πάνω αφίσες το έδειχναν καθαρά. Μαζί λοιπόν με την ασημαντότητα κυριάρχησε και η ρηχότητα της ΔΑΠ και τσούπ οι μπάτσοι στις σχολές.

Η συνεχής ανανέωση του προτάγματος δεν έγινε, το νόημα της ακαδημαϊκότητας απέδρασε και έμειναν τα ιδρύματα απογυμνωμένα περιμένοντας νέες ταράτσες της νομικής,νέα καφενεία στη Σόλωνος απέναντι από το Φυσικό, νέους εκφωνητές του ραδιοφωνικού σταθμού των ελεύθερα αγωνιζόμενων φοιτητών, νέος διαφωτισμός για να μην λέμε πολλά, που θα συγκλονίσουν το κόσμο και μακάρι να είμαστε σε μια στάση της Ακαδημίας να βλέπουμε τα εγγόνια μας έστω πάνω στην Ταράτσα της Νομικής έτοιμα να πετάξουν. Και αυτά θα γίνουν διότι όποιος θέλει αντάμα την νεότητα και την αστυνομία πληρώνει ακριβά.

Έξω οι Μπάτσοι από τις σχολές.

Νώντας Σκυφτούλης

Η Πορεία θα έχει πορεία!

του Νώντα Σκυφτούλη

Η Πορεία θα έχει πορεία!

Η συνείδηση, η ρήξη, η ανατροπή δεν είναι μια μακρόσυρτη και επίμονη διαδικασία όπως ισχυρίζονται οι ιδεολογίες της χειραγώγησης, παρέχοντας το απαιτούμενο κουράγιο αναμονής στα ελεγχόμενα υποκείμενα. Ποτέ δεν το πιστέψαμε αυτό διότι δεν θεωρούμε ότι υπάρχει έλλειψη συνείδησης ή νόησης. Η στιγμή, η συγκεκριμένη χρονικότητα είναι το σημείο καμπής αλλά και έκρηξης του ατομικού και κοινωνικού ηφαιστείου.

Πίσω από την επιμονή μας να γίνει η πορεία του Πολυτεχνείου και αυτών που συνελήφθησαν για να είναι ανοικτό, δεν κρυβόταν οι αγωνίες μας για το χαρακτήρα και το περιεχόμενο της συγκεκριμένης πορείας αλλά το ίδιο το διακύβευμα του δρόμου ή για να το πούμε πιο ευγενικά του δημόσιου χώρου. Η ρευστότητα του δημόσιου χώρου ήταν και θα είναι πάντοτε μια “αντιεξουσιαστική” ευκαιρία, μια ανακούφιση μια κατάκτηση μια νέα γέννα ή προοπτική στο εσωτερικό ή στο εξωτερικό των κινημάτων.

Τελικά επιβεβαιώθηκαν όσοι επέμεναν στην διεξαγωγή της πορείας του Πολυτεχνείου διότι αυτή η επιμονή έφερε πολιτικές συνέπειες . Τα νομιμόφρονα κόμματα της Αριστεράς έχοντας στα χέρια τους την απόφαση της ένωσης δικαστών εισαγγελέων συνυπέγραψαν κείμενο “ανυπακοής” στην εντολή του Αρχηγού της Αστυνομίας για την απαγόρευση της πορείας.

Το ΚΚΕ υπέγραψε με τον Σύριζα και το ΜΕΡΑ25, αναιρώντας την προταγματική βάση της επανίδρυσής του με το “πέντε κόμματα δύο πολιτικές” και αυτή η υπογραφή πιθανώς να είναι δεσμευτική για το μέλλον. Ο Σύριζα άφησε την “εθνική” γραμμή και υπέγραψε το μόνο κείμενο “ανυπακοής” που δεν έχει σκεφτεί να υπογράψει από όταν έγινε κυβέρνηση, το δε ΜΕΡΑ25 υποχρεωμένο να ακολουθήσει μιας και ήταν το πρώτο κοινοβουλευτικό κόμμα που ανακοίνωσε την πρόθεσή του για την πορεία.

Η Ενωση Δικαστών και Εισαγγελέων καλεί την κυβέρνηση να πάρει πίσω την απόφαση ενώ πλήθος πανεπιστημιακών συνδικαλιστών και συλλόγων έχουν προβεί σε διαμαρτυρίες και δεν είναι λίγοι εκείνοι που καλούν στην πορεία.

Ταυτόχρονα όμως είναι και ένα ράπισμα στην πλειοψηφία της κοινής γνώμης προκειμένου να συνέλθει από τον Μορφέα της καθολικής συναίνεσης του “διαλόγου” και των “εθνικών” συνεννοήσεων με αποτέλεσμα η Αριστερά και η Δεξιά να καταλάβει τα έδρανα του κοινοβουλίου που τους αντιστοιχούν.

Έστω και για μια στιγμή και με αφορμή την πορεία τα κόμματα της Αριστεράς δεν έλαβαν υπόψιν της την μεγάλη πλειοψηφία της κοινής γνώμης και παρήγαγαν πολιτική θέση. Η κοινή γνώμη εντός και εκτός κινήματος ασφαλώς δεν είναι η γνώμη της κοινωνίας αλλά είναι μια γνώμη ρευστή κατασκευασμένη και ευκαιριακή. Η γνώμη της κοινωνίας παράγεται μέσα από αυτοθεσμίσεις και ετεροθεσμίσεις ακόμα, μέσα από δομημένα σύνολα και όχι τυχαία αθροίσματα , γι’ αυτό και οδηγούν σε κοινωνικές και πολιτικές κατακτήσεις.

Και τι μας ενδιαφέρουν εμάς όλα αυτά;

Θα μπορούσε να ρωτήσει κάποιος που αδιαφορεί συνειδητά για τις κυρίαρχες πολιτικές και κομματικές αναδιατάξεις. Άσχετα τι θα κάνουν κόμματα αυτά -έμπειρα στην αναξιοπιστία- οι πολιτικές συνέπειες μας ενδιαφέρου όλους διότι είναι καθολικές.

Μας ενδιαφέρει και πολύ μάλιστα διότι απονομιμοποιείται το καθεστώς εκτάκτου ανάγκης όπου με τα προσχήματα του “κινδύνου

” και της “ασφάλειας” επιβάλλει προσταγές δεσποτικές, ηγεμονικές, τον Λεβιάθαν τον ίδιο. Η Κυβέρνηση Μητσοτάκη πολιτικά απομονωμένη έχει προσφέρει μόνο νεκρούς στην υπόθεση αντιμετώπισης του ιού και αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό και μέσα από την αφαίρεση της συναίνεσης που έδειχναν τα κόμματα απέναντι στον Πρωθυπουργό.

Μας ενδιαφέρει η κατοχύρωση του δημόσιου χώρου ως κοινού αγαθού και όχι ως έδαφος αποκλειστικά για τους δελτάδες τα ματ και τις κάμερες.

Αλλά το σημαντικότερο όλων είναι ότι αυτή η αμφισβήτηση των καθεστωτικών μέτρων για λόγους “υγείας” δεν γίνεται με πρωτοβουλία των ψεκασμένων ή των θεομπαιχτών αλλά από αυτούς που πιστεύουν ότι μπορούν να πάρουν τη ζωή στα χέρια του και τα απαραίτητα μέτρα προστασίας στα χέρια τους, για να σωθεί ό άλλος.

Να λοιπόν μερικές συνέπειες που είχε μιά άρνηση σε μια προσταγή.

Βιβλιοπαρουσίαση: “Είμαι όσα έχω ξεχάσει”

του Νώντα Σκυφτούλη

Πατέρες και γιοί. Τα έχει όλα: και Αγρίνιο και Παναιτωλικό, και Ζήνα και Καραπαπά, και κομμουνισμό και εμφύλιο. Το «Είμαι όσα έχω ξεχάσει» είναι πέρα από την κοινοτοπία του καλού-κακού και ακόμα πιο πέρα από την φενακισμένη διάσταση Αριστεράς – Δεξιάς. Ακόμα και λάθος να διαβαστεί εξαιτίας προκαταλήψεων, δηλαδή να «κολλήσει» κάποιος στο περιεχόμενο, ο αναγνώστης θα

το ευχαριστηθεί λογοτεχνικά, απλώς δεν θα χει εντοπίσει μια νέα ερμηνευτική που αναδύεται και είναι αυτή της γενικευμένης αυτοαναίρεσης όλων ανεξαιρέτως των ταραχών και των φονικών ή ειρηνικών σχέσεων του δημόσιου χώρου – σε αυτό σκοπεύω να αναφερθώ και θα συμπληρώσω λίγα από αυτά που «δεν ξέχασε». Καλύτερα δυο φορές διάβασμα, εγώ το διαβάζω ακόμα. Ο συγγραφέας σπουδαίος και παιδί του Κώστα Μαγκλίνη, ποδοσφαιριστή του Παναιτωλικού που έγινε αεροπόρος και μόνο έτσι είναι γνωστός στους συγκαιρινούς του και όχι για την «παρωνυχίδα» που είχε στο κόρφο του.

Είμαι όσα έχω ξεχάσει

Ένας πυροβολισμός πιο πάνω από το Ζαχαροπλαστείο του Ζήνα και κοντά στο μανάβικο του Χατζή, στις 23 Γενάρη του 1944, στάθηκε αφορμή για να γραφτεί ένα από τα αντιπροσωπευτικότερα βιβλία μιας νέας άποψης για την ιστορία που κυκλοφορεί τα τελευταία χρόνια και έχει εκνευρίσει την Αριστερά σε όλες τις εκδοχές της. Έργο που δημιουργεί ένα μικρό τράνταγμα για το συμβάν αλλά και ένα μεγάλο γιγανταιώρημα για την ερμηνευτική. Έχει στοιχεία αναθεωρητισμού της ιστορίας στην ερμηνεία και όχι τόσο στο περιεχόμενο, αλλά αυτό που αναιρεί εντελώς είναι ο δημόσιος χώρος. Οπωσδήποτε, όμως, είναι ένα βιβλίο-μαχαιριά στην πολιτική θεολογία η οποία πνέει τα λοίσθια έστω κι αν προέρχεται από τη σκοπιά του παθητικού μηδενισμού του υπάρχοντος. Του ακραίου πολιτικού φιλελευθερισμού, για να το κάνω φραγκοδίφραγκα. Αλλά δεν θα στεναχωρηθούμε κιόλας. Είναι η εποχή που πρέπει να διαβάζουμε με ψυχραιμία, να στοχαζόμαστε με ψυχραιμία και να απαντάμε με νέα εργαλεία και αν δεν μπορούμε με νέα, υπάρχει και η σιωπή η οποία είναι και αυτή μια σπουδαία στρατηγική.

Το βιβλίο είναι στην εποχή του για την εποχή του κι ας επικαλείται σαν «πρόσχημα» το παρελθόν, την ιστορία, τον ιστορικό άνθρωπο. Το κάνει αυτό όχι για να δικαιώσει κάτι από το παρελθόν, αλλά για να το σβήσει μαζί με το μέλλον. Να μοιάζει ο χρόνος σαν ένα άστρο που έχει ζήσει κάποια έτη φωτός πριν και δεν το βλέπουμε και όχι σαν εκείνα που βλέπουμε, ενώ

έχουν σβήσει.

Ο συγγραφέας για παράδειγμα αποκαλεί δολοφόνο τον εκτελεστή του Νίκου (παππούς), όπως περίπου «δολοφόνο» αποκαλεί και τον ίδιο το Νίκο για τα συμβάντα στη μικρασιατική εκστρατεία και είμαι σίγουρος ότι και τον Κολοκοτρώνη έτσι θα αποκαλούσε για την Τριπολιτσά.

Αν, αν που λέμε, «Οι Πατέρες και Γιοί» του Τουργκένιεφ μας εισήγαγαν στην πολιτική θεολογία, αυτό εδώ το έργο είναι από αυτά που μας εισάγουν στον αισθητό κόσμο.

Νταλαγιώργος – Νταλαγιάννης και οι άλλοι

Ας πάρουμε όμως μια ανάσα αέρα από Αγρίνιο, Παναιτωλικό, Νταλαγιώργο άντε και για τον κυρ Βασίλη, Θανάση, Χρήστο, Κίτσο. Για την ελίτ Καραπαπά, Κακογιάννη και άλλους «δικούς μας» θα διαβάσετε αρκετά και από μέσα.

Λοιπόν, ο προσωπικά άγνωστός μου αλλά πολύ γνωστός συγγραφέας και γνωστός στα εκδοτικά στέκια των Εξαρχείων, λόγω της άψογης και αντικειμενικής επιμέλειας στο πολιτιστικό της Καθημερινής, Ηλίας Μαγκλίνης, μας έκανε να ξαναπεράσουμε από το σπίτι του Κώστα (πατέρας του συγγραφέα), του ποδοσφαιριστή του Παναιτωλικού -και σαν τέτοιος ανήκει σε όλους μας- που έγινε αεροπόρος, απέναντι από το καφενείο του Αϋφαντόπουλου, και αυτό ο συγγραφέας το λέει Μελεάγρου 4!

Με το Μελεάγρου 4 μπέρδεψε ακόμα και τη Δώρα (πρωτοθειά) που έμεινε εκεί και η οποία το μπέρδεμα το είχε τρόπο ζωής. Τέλος πάντων Μελεάγρου 4 – ούτε καν 6 για να του κάνουμε το χατίρι. Ο Κώστας αξιωματικός μετά τη μπάλα, πάντοτε ευγενής απέναντι στους Αριστερούς γειτόνους κατά τον Μπουκουβάλα αλλά και από κοντινότερη μαρτυρία που ζούσε εκείνη την εποχή.

Ο Κώστας ποτέ δεν μίλησε γι αυτό το συμβάν σε όσους τον ήξεραν και ήταν πολλοί αυτοί, παρόλο που όλοι κάτι είχαν ακούσει ότι συνέβη στο σπίτι αυτό. Το λέω αυτό διότι ζητάει ο συγγραφέας από τον πατέρα του τον Κώστα να του πει, να του πει, να του

πει, λες και τα λόγια είναι μόνο λόγια…

Πήγαμε και στη Γέφυρα κάτω από την οποία ο Νικολάκης και η παρέα του -ταγματασφαλίτες της εποχής- σακάτευσαν τον Κουτρουμπούση στο ξύλο. Και ο Κουτρουμπούσης σερνόμενος κατέληξε στο σπίτι της μάνας μου η οποία τον περιέθαλψε μαζί με την αδερφή της (και γι' αυτό έμεινε έτσι) και το υπόλοιπο της νύχτας ψάχνανε κάτω από τη γέφυρα ένα δακτυλίδι και ένα ρολόι τα οποία χάθηκαν κατά τη διάρκεια του ξυλοδαρμού.

Σε αυτή τη γέφυρα, 8 ή 9 ετών, είδα πεταμένη την ταμπέλα των Λαμπράκηδων την παραμονή συγκέντρωσης της ΕΡΕ. Είδα επίσης και έναν γείτονα να πέφτει τρεκλίζοντας από τα πλαϊνά της γέφυρας και να γεμίζει το πρόσωπο του με αίμα και εγώ πάνω στη γέφυρα να κλαίω γιατί αγαπούσα τους μεθυσμένους. Πάνω στη γέφυρα!

Μα και ο Κώστας πάνω έκατσε και χρεώθηκε από τον συγγραφέα, πόσο μάλλον να κατέβαινε.

Όλες αυτές οι ιστορίες, κάτω από τις γέφυρες του Αγρινίου, θάφτηκαν οριστικά με το κλείσιμο των ρεμάτων που έβαλε τον ρου του ρέματος σε μια συγκεκριμένη κατεύθυνση και όταν καταπιέζεται να μας πλημμυρίζει. Αν και το περπάτησα και κλειστό πολλές φορές είχε χαθεί η χάρη του. Κατέληξα ότι δεν έχουμε καμιά δουλειά εκεί.

Και ο δευτερότοκος συγγραφέας ακόμη ρωτάει τον Κώστα γιατί δεν κατέβηκε, στη γέφυρα, σαν συνιστώσα του μεγάλου ερωτήματος ποιος σκότωσε τον Νίκο (Παππούς). Γεμάτοι ερωτήματα πάντα οι δευτερότοκοι σαν τους αναπληρωματικούς. Έχω ρωτήσει και εγώ τη μάνα μου ποιος την κούρεψε στη φυλακή και την έκανε Βουλγάρα. Ποτέ δεν μου είπε διώχνοντας με πάντα από κοντά της. Σε αυτούς που ρωτάνε, κάποιος πρέπει να τους πει ότι οι άνθρωποι που παράγουν ιστορία δεν την αναπαράγουν, διότι η ιστορία σαν βιωμένη ατομική υπόθεση είναι το ίδιο το ανείπωτο.

Ποιος εκτέλεσε τον Νίκο αναρωτιέται ο συγγραφέας σε ένα απαντημένο ερώτημα από την ιστορία. Αυτός: ένας νέος που βγήκε στο δημόσιο χώρο να συμμετέχει στην αντίσταση με τη θέλησή του

και όχι επιστρατευμένος και μπροστά στα μάτια όλης της κοινωνίας και στο κέντρο του «χωριού» και όχι στο δάσος, εκτέλεσε τον Νίκο σαν προδότη της πατρίδας και μετά κάθισε 25 χρόνια φυλακή και πέθανε φτωχός και δεν εξαργύρωσε ούτε αυτός ούτε η οικογένεια του, διότι ηττήθηκε. Μα δεν κρύφτηκαν ποτέ αυτοί ούτε έτρεμαν. Όπως ο Νταλαγιώργος. Εδώ ο Καραπαπάς αλλά και ο κυρ Βασίλης (θανάσης όχι ο Χρήστος και ο άλλος στη Μπουρλέσα) ο Κίτσος έζησαν τα τελευταία τους χρόνια σαν προδότες της εργατικής τάξης λόγω ΕΔΑ ΚΑΙ ΚΚΕ ΕΣ., ο Νίκος γιατί να μην ήταν της Πατρίδας. Πάντως αν ήξερε για το φόνο του Νίκου, ο Κίτσος από τη Μπουρλέσα εγώ ειμαι αστροναύτης. Ο γραμματέας της Νομαρχιακής μόνο και ο «Φάνης» Μπαρτζιώτας ο κομισάριος εσωτερικών. Ας αναφέρουμε και το παρακάτω μην τα ισοπεδώνουμε όλα.

Πιο κάτω πάλι κοντά στη Παπαστράτου απέναντι από το ΠΑΤΡΑΙ (όπου ο φασίστας, κατά δική του δήλωση σε μένα, receptionist, αυτόπτης, δεν τόλμησε να καρφώσει) ο νεαρός Νταλαγιώργος ξαπλώνει τον Νταλαγιάννη του Τολιόπουλου πρωτοπαλίκαρο -που είχε την κακιά συνήθεια να κατουράει στα κουρεία μέσα στα καπέλα των πελατών- και έπεσε με το κοκορέτσι στο στόμα. Γερμανοί-Γερμανοί, φωνές και μετά Ελαιόφυτο και μετά Σπολάιτα.

Άνθρωποι της θεϊκής βίας που λέει και ο Μπένγιαμιν πριν προλάβουν να γίνουν της κρατικής. Οπότε οι νεκροί με τους νεκρούς και οι ζωντανοί με τους θεολογικούς.

Όταν ανοίξαμε το αναρχικό βιβλιοπωλείο (1980) και κάναμε τις πρώτες διαδηλώσεις στο Αγρίνιο, ήρθε ο Ζησιμόπουλος και άλλα γεροντάκια του Αρχείου να βρουν σε μας τη δυνατότητα δικαίωσης και δεν έπεσαν έξω. Δημοσιοποιήσαμε τα πρώτα ονόματα που αργότερα έγιναν βιβλίο από το Γιάννη. Ήταν όλοι τους προδότες που μέσα από τα τανκς των Γερμανών κατέδιδαν τους πατριώτες, μας είπε ο υπέργηρος πλέον, τότε γραμματέας της ΕΠΟΝ, τον οποίο έφερε ο πατέρας μου, για να μη τολμήσουμε να βγάλουμε ονόματα προς τα έξω και με σφάξει σαν κατσίκι. Μάλιστα! Λίγα τα ψωμιά μας στο Αγρίνιο αλλά όμως τα βγάλαμε. Κατά την έρευνα οι οικογένειες των θυμάτων ντρέπονταν να μιλήσουν, διότι

πίστευαν ότι ήταν οικογένεια που είχε έναν προδότη νεκρό στο σπίτι. Μεγαλείο να υπομένεις χωρίς ελπίδα. Να πάνε να κάνουν παράπονα στον Τολιόπουλο ούτε για αστείο. Η Δώρα πήγε και νομιμοποίησε τον νεαρό εκτελεστή.

Ο συγγραφέας τη δίνει τη Δώρα, όχι για να σχετικοποιήσει τους ταγματασφαλίτες -κάθε άλλο- ούτε για να φανεί ουδέτερος αλλά για να μη δώσει σε κανέναν ηθικό πλεονέκτημα, υπονομεύοντας όλη αυτή την ιστορική περίοδο και τη συμμετοχή του ανθρώπου στο δημόσιο χώρο. Ακόμα και τον Νίκο δεν τον αγιογραφεί. Αντιθέτως τον εγκαλεί για επιπολαιότητα επικαλούμενος τον Αννίβα αλλά και για τα τεκταινόμενα στον Σαγγάριο.

Και συνεχίζει: «Πολύ σύντομα θα οργανωθεί η αντίσταση κατά των κατακτητών (πόσο βαρύγδουπη διατύπωση αλήθεια: ο στόμφος παντρεύει αρμονικά εθνικισμούς και κομμουνισμούς-αλλιώς τι στόμφος θα ήταν» σελ 78.

Σωστά, αλλά οργανώθηκε η αντίσταση και η κοινωνία συμμετείχε και αυτό γιατί υπήρχε ακόμα ο δημόσιος χώρος και όσο αυτός υπάρχει, η αντίσταση θα εξακολουθεί να παράγεται. Ξέρω, θα πει κάποιος ότι πάλευαν για την κατάκτηση της εξουσίας, αλλά ας μην πάλευαν γι’ αυτό, τι να κάνουμε, ή ας έκαναν και οι άλλοι αντάρτικο. Το να μην πάλευαν καν θα ήταν προβληματικό. Κάποιοι μπορούν να ζουν σε τέτοιες συνθήκες υποταγής, και κάποιοι δεν μπορούν. Θα υποστεί ο ένας τον άλλον. Αυτό δεν γίνεται πάντα; Εκτός βέβαια από τον Άγιο Γεώργιο κάτω.

Από την αρχή μέχρι το τέλος η ίδια ένταση ήθους έτσι ώστε να επιβεβαιώνεται το ήθος της έντασης και παράλληλα μια γραφή απόλυτα συνεπής με το σίγουρο και επεξεργασμένο φαντασιακό του.

Ο συγγραφέας, είπαμε, είναι άνθρωπος της εποχής και τα ερμηνεύει με όρους του σήμερα και είναι σαν να εύχεται αυτός ο χαρακτήρας της ερμηνείας να μείνει για πάντα και θα μείνει όσο δεν παράγεται ιστορία στο δημόσιο χώρο και το άτομο τεμαχισμένο και εξατομικευμένο δεν τολμά την έξοδο.

Η έξοδος του ανθρώπου από το σπίτι του και η διαβούλευση στο δημόσιο χώρο εγκυμονεί πάντα την αρχή ενός εμφυλίου. Και δεν εννοούμε φυσικά μεταξύ δεξιάς και αριστεράς -οι οποίοι τα έχουν πει όλα εκτός από το λόγο της σύγκρουσης που είναι η εξουσιαστική μανία- διότι έκλεισε οριστικά αυτή η διάσταση από το 195,0 και όχι αργότερα που λένε οι άσχετοι. Μια γνώμη που θα ειπωθεί στην Πλατεία Μπέλλου ή ένας βιασμός ή ένα I will breathe μπορεί να είναι η αρχή μιας χιονοστιβάδας και αυτή κανένας δεν μπορεί να την αποδιοργανώσει. Και η ιστορία συνεχίζεται. Ο δημόσιος χώρος είναι σε κατάσταση αναμονής.

Η χαρά του Νεοδημοκράτη και της Νεοδημοκράτισσας

του Νώντα Σκυφτούλη

Η πρόθεσή μου ήταν να μιλήσω για τον Πολιτισμό και την Κοινωνιολογία, αλλά θεώρησα ότι είναι πιο εύκολο να απλοποιήσω τους συλλογισμούς και να περάσω τα μηνύματα μου, μιλώντας για τον άνθρωπο-Νεοδημοκράτη, τον οποίο γνωρίζω πολύ καλύτερα από οτιδήποτε άλλο. Πώς είναι δυνατόν, εξάλλου, να γλυτώσεις από τον Νεοδημοκράτη στα Εξάρχεια, στο καφενείο, στη γειτονιά, στο γήπεδο – κι αν τύχει και είναι Αεκτζής ή Παναιτωλικός μέχρι και κολλητός γίνεσαι. Άσε που και στο Nosotros να κλείσεις ραντεβού, έρχεται πιο άνετα από το να έρθει μέλος άλλης αναρχικής ομάδας. Στο δε κουρείο δεν τον γλυτώνεις σίγουρα, κι αυτό κρατήστε το. Ο Νεοδημοκράτης θα σε πάει στα μπουζούκια και θα νιώσει γοητευμένος που τον συνοδεύεις αλλά και χαρούμενος σαν να βγάζει υπόσχεση σε γκόμενα για μια νύχτα στο Καν-Καν· και ακόμα περισσότερο που θα την πει στους πορτιέρηδες και στον μαιτρ, οι οποίοι προτιμούν -τι άλλο!- Πασοκτζήδες, αυτό το αίμα των μαγαζιών, που και στην παρακμή

τους ακόμη είναι η ενάτη συμφωνία της Ποσειδώνος και της Ιεράς Οδού και στο τέλος Ιφιγένεια, από μόνοι τους.

Είναι αλήθεια ότι οι Νεοδημοκράτες, από τον Καραμανλή και ύστερα, έχουν πάρει τον αέρα του Πασοκτζή κατά 40% και αυτό δεν είναι λίγο πράγμα. Αυτοί οι δύο είναι από άλλη πάστα ανθρώπου που λέει ο Στάλιν. Με Συριζαίο δεν πας στα μπουζούκια, γιατί η αλήθεια είναι ότι θα βγεις πρεζάκιας ή θα ψάχνεις για κανένα φίλο ψυχολόγο με μεταπτυχιακό. Ο Πασοκτζής είναι ο άρχοντας ο αυτόνομος. Αυτόν τον ακολουθείς και δεν έχει ανάγκη κανέναν, γιατί συγκεντρώνει όλους τους ρόλους – από Χρηματιστήριο, ΕΥΔΑΠ μέχρι ΕΛΤΑ και στο πιο αστικό ΓΣΕΕ, ΤΕΕ και βάλε. Αλλά ας μη παρασυρόμαστε, τώρα μιλάμε για τον Νεοδημοκράτη. Ο Νεοδημοκράτης είναι, λοιπόν, πάντα ένας χαρούμενος και αισιόδοξος άνθρωπος, ρεαλιστής μέχρι εκεί που δεν παίρνει άλλο και είναι απολύτως σίγουρος ότι στις κηδείες πρέπει να κλαίμε και στους γάμους να γελάμε. Άλλη λύση δεν υπάρχει, και αυτό το δυϊστικό ζεύγος τον ακολουθεί είτε στη συζήτηση για τα δύο φύλα είτε για τις δύο ομάδες είτε για τις δύο τάξεις. Σε αυτόν τον τρόπο σκέψης του οφείλει και την ανακήρυξη του -σε ευρωπαϊκό επίπεδο- στον καλύτερο εραστή. Καλύτερο όχι από τον αριστερό, εκεί είναι μηδενικός ο ανταγωνισμός, αλλά κι απ’ αυτόν ακόμα τον σοσιαλδημοκράτη – αυτόν θα εννοούν και όχι τον έλληνα Πασοκτζή, τον άνθρωπο sex machine.

Αλλά σε γενικές γραμμές και στα πολιτικά επιχειρήματα έχει δίκιο. «Ψηφίζω ΝΑΙ στο δημοψήφισμα γιατί οι αριστεροί είναι μπέρδεμα και με τις ασυναρτησίες τους θα μας καταστρέψουν». Δίκιο! «Συμφωνώ σε όλα με τον Νώντα εκτός από τις μαλακίες που λέει για το κράτος. Εδώ ένα τροχαίο έχουμε κι αν δεν έρθει ο τροχονόμος θα σκοτωθούμε μεταξύ μας». Δίκιο! «Όλα τα δάχτυλα δεν είναι ίδια». Δίκιο. «Καλά, ρε Νώντα, με τόσο πάθος που έχεις ρίξτο αλλού, ρε χαζέ, να τα κονομήσουμε». Δίκιο!

Τώρα με τον Κορωνοϊό, ο Νεοδημοκράτης ζει το μύθο του. Όχι τόσο που ζει έγκλειστος αλλά που το κράτος αποφασίζει και προστάζει τα μέτρα περιορισμού. Επιτέλους, έστω και σε αυτές

τις συνθήκες, υπάρχει κράτος. Ο Νεοδημοκράτης είναι ο τύπος που είναι διατεθειμένος να παραχωρήσει αρκετά από τα ατομικά δικαιώματά του στο κράτος προκειμένου να εξυπηρετηθεί η οικονομία και η ασφάλεια – και εν προκειμένω η υγεία. Η στάση του αυτή δεν είναι για εθνικούς λόγους, τους οποίους έχει χεσμένους -και το έχει αποδείξει αυτό- αλλά γιατί του διασφαλίζει την ιδιωτική του οικονομία όπως αυτός την ορίζει. Ο Νεοδημοκράτης θα βγάλει πρώτος τα λεφτά στο εξωτερικό, είναι μαέστρος στη φοροδιαφυγή κι ας λέει για το έθνος και για την Ελλάδα τη μεγάλη, μέσα-μέσα. Αυτά είναι για να κατεβαίνει το φαΐ ευχάριστα και χωρίς ενοχές. Ο Νεοδημοκράτης καυλώνει κυριολεκτικά με τα έκτακτα διατάγματα και τις έκτακτες ανάγκες, αρκεί το κράτος να έχει τον πρώτο λόγο. Δεν θα κατέβει ποτέ στο δρόμο, εκτός αν πάει σε πορεία συνταξιούχων του ΠΑΜΕ με το φιλαράκι του που είναι ΚΚΕ για περίπατο.

Του αρέσουν οι προσταγές του κράτους και η δυνατότητα του κράτους να εφαρμόζει τους νόμους κι αυτό γιατί είναι υπάκουος. Αυτό το τελευταίο έχει μια διπλή σημασία· δεν είναι απλό πράγμα να είσαι υπάκουος. Αφενός μεν είσαι νόμιμος, αφετέρου δεν φέρεις καμιά ευθύνη, διότι τα όποια λάθη δεν τα χρεώνεσαι εσύ αλλά το κράτος ή ο ηγεμόνας που τα αποφάσισε. Αυτά τα είπε ακόμα και ο Καρλ Σμιτ στη Δίκη και απαλλάχτηκε. Η υπακοή λοιπόν είναι το σωτήριο χαρακτηριστικό της ανάθεσης και έτσι αυτό που μένει στον Νεοδημοκράτη είναι να περνάει καλά και να τα κονομάει. Το προβληματάκι εδώ είναι ότι έτσι μετατρέπεται σε κλασσικό θύμα ολοκαυτώματος και μπορεί να μας συμπαρασύρει κι εμάς ο μπαγάσας. Αλλά ας είναι! Κάτι θα βρούμε να γλυτώσουμε, γιατί αυτές οι συνθήκες είναι για μας και όχι γι αυτόν. Θα τον βοηθήσουμε εμείς τότε να γλυτώσει, αλλά πολλοί θα προτιμήσουν την υπακοή στην ιεραρχία, κι εμείς θαύματα δεν μπορούμε να κάνουμε.

Ασφαλώς είναι δημοκράτης! Στο δίλημμα σοσιαλκομμουνισμός ή δημοκρατία είναι με τη δημοκρατία πράγματι. Και το κόμμα είναι δημοκρατικό. Στο δίλημμα δημοκρατία ή ασφάλεια, δημοκρατία ή οικονομία, εκεί θα στριμωχτεί λιγάκι. Για να μη βάλουμε πιο

σύνθετα για μας διλήμματα όπως περιβάλλον ή οικονομία, πολιτισμός ή κλαρίνα, αρχαιολογικό συμβούλιο ή επένδυση, που είναι ένα εύκολο πλακωτό κι όχι διλήμματα για τον Νεοδημοκράτη.

Με τον Κορωνοϊό, ο Νεοδημοκράτης απέδειξε ότι είναι πράγματι Νεοδημοκράτης σε βάθος και αυτός είναι ο λόγος που το κόμμα αλλά και η κυβέρνηση, όχι μόνο επιβράβευσαν την στάση του, αλλά είναι και οι πρώτοι που ευνοήθηκαν από τα αρχικά μέτρα χαλάρωσης – και καλώς έγινε αυτό.

Κουρεία, κομμωτήρια, κέντρα αισθητικής και ασφαλώς οι εκκλησίες. Εδώ το υποκείμενο της Νέας Δημοκρατίας ξεπερνάει τα εκλογικά ποσοστά. Πολλά τα παραδείγματα:

Εμφυτεύσεις Μαλλιών. Οι Νεοδημοκράτες σε αυτό είναι μανούλες. Δεν είναι μόνο ότι αποτελούν τις ορδές των πελατών, αλλά είναι και οι ιδεολογικοί φορείς της εμφύτευσης, και, μάλιστα, πολλές φορές στελέχη του κόμματος προμοτάρουν, διαφημίζουν, ακόμη και από την τηλεόραση, την εμφύτευση. Εδώ ο αντιπρόεδρος του κόμματος πουλάει βιβλία στην τηλεόραση, παίρνοντας την παραδοσιακή δουλειά των ομονοιακών πάγκων (500δρχ με άδεια, 800δρχ χωρίς άδεια), στην εμφύτευση θα κωλώσουμε που είναι και για αρχόντους;

Ένα από αυτά τα στελέχη της Νέας Δημοκρατίας, χρόνια στη διαφήμιση της εμφύτευσης, θεώρησε ότι σαν επώνυμος πλέον μπορεί να γίνει δήμαρχος Πετρούπολης, αλλά εδώ δεν είναι δημοφιλές το εμφυτευτικό κίνημα, οπότε πήρε το 15%, βγήκε τριτοτέταρτος, και κέρδισε ο κομμουνιστής με τα λίγα μαλλιά κι αυτά γενικευμένης απροσδιοριστίας.

Ακολουθούν οι βαψομαλιάδες, πρώην Πασοκτζήδες ασφαλώς, που μαζί με τους Νεοδημοκράτες που τους μιμήθηκαν, δεν είναι και λίγοι. Αυτοί δεν δικαιούται να είναι από τους πρώτους που θα έπρεπε να ευνοηθούν; Ήταν δίκαιο κι έγινε πράξη.

Το δώρο για τις Νεοδημοκράτισσες (όμορφες και συμπαθείς) ήταν το άνοιγμα των κομμωτηρίων και των κέντρων αισθητικής. Δεν θα

μιλήσουμε για τις νέες, εκεί δεν μας παίρνει, αλλά γι’ αυτές που μας παίρνει και αυτές δεν είναι άλλες από τις ξανθιές 65άρες του Παλαιού Φαλήρου, που οι περισσότερες είναι και μέλη του κόμματος της Νέας Δημοκρατίας. Και δεν είναι μόνο τα μαλλιά· είναι τα μπότοξ, η αποτρίχωση (πουρνάριασαν 2 μήνες τώρα), τα πάντα όλα είναι. Φαντάζεστε πώς θα είναι το πρωί και κάθε πρωί επί δύο μήνες τώρα αυτές οι του Παλαιού Φαλήρου, που τις χαρακτηρίζει και μια εξαλλοσύνη σαν πολιτικά ερωτευμένες με τον Κώστα Καραμανλή; Δεν έχουν όλες στη Νέα Δημοκρατία την αντισεξιστική, και ασεξουαλ για άλλους, στάση της αμίλητης επί 3 μήνες κ. Μενδώνη του πολιτισμού, ας πούμε!

Με όλο αυτόν τον καλλωπισμό οι Νεοδημοκράτες και Νεοδημοκράτισσες θα είναι έτοιμες να πάνε για την ατομική τους λατρεία στην εκκλησία. Παίζει μεγάλο ρόλο η εκκλησία στη ζωή τους. Εκεί μπροστά στις εικόνες θα προσευχηθούν να πάει καλά το μαγαζί, να πάθει καρκίνο το τάδε στέλεχος και σε θαυματουργική εικόνα θα πετάξουν πάνω τις μετοχές για να πολλαπλασιαστούν, όπως τα ψάρια παλιότερα. Οι πιο γνήσιοι θα πάνε και σε κανέναν εσπερινό. Και παρά το γεγονός ότι αποκλείστηκε η εκκλησία να κάνει θαύματα επί Κορωνοϊού, ο κ. Τσιόδρας έδωσε και εδώ το παράδειγμα ότι η εκκλησία και η Νέα Δημοκρατία είναι σταυραδέρφια

Όλο αυτό το υποκείμενο έπρεπε να εξυπηρετηθεί. Και ο κ. Τσιόδρας δεν είναι χαζός που είπε να ανοίξουν τα κομμωτήρια για λόγους υγιεινής αλλά και η ατομική λατρεία για τους ίδιους λόγους. Διότι η υγεία δεν είναι μόνο σωματική αλλά και ψυχική.

Τώρα μάλιστα που οι Νεοδημοκράτες παράγουν και μάσκες, ποιος τους πιάνει και ποιος θα τους εμποδίσει για μια εμφύτευση βρε αδερφέ. Το είπαμε! Ο Τσιόδρας δεν είναι χαζός, Νεοδημοκράτης είναι κι αυτός και καλά κάνει, και μάλιστα αυτόν θα είχε και ο πρώην Ναρίτης υπουργός υγείας. Τελικά ναι στις μάσκες από τον Νταβέλη (θαυμαστής της Ολυμπιάδας του ’36), βαψομαλλιά ελεύθερα, οι ξανθιές του Φαλήρου ελεύθερες, μαζί και όλα τα κέντρα επιδιόρθωσης, που τα περισσότερα παίζουν Σαββόπουλο το ντιρλανταντά και τελευταία και την Πρωτοψάλτη. Άσχημα είναι;

Μέσα σε αυτή την κατάσταση οι άνθρωποι του πολιτισμού, της κοινωνιολογίας δηλαδή, εξαφανίστηκαν. Δεν υπάρχουν. Γι’ αυτούς οι χώροι τους είναι ανθυγιεινοί, τα θέατρα, οι συναυλίες, οι ηθοποιοί, οι ξυλοπόδαροι, οι καραγκιοζοπαίχτες, οι συναυλιάδες οι οποίοι μπορεί να είναι χιλιάδες αλλά είναι φονεύσιμοι και αόρατοι.

– Άστην τη κοινωνιολογία τώρα. Είναι τζάμπα λεφτά όλοι αυτοί, τι πολιτισμός και πράσσινα άλογα. Αυτά το ΠΑΣΟΚ τα έφερε και να που φτάσαμε. Τέλος-τέλος, είναι ΜΚΟ, αριστεροί κλπ. Ας ανοίγανε κανένα σουβλατζίδικο ρε Νώντα. Τι πολιτισμός και μαλακίες, είδες εσύ οι αναρχικοί να ζητάνε επιδότηση;

– Καλά ρε Γιώργο,* είσαι πολύ μαλάκας ή πολύ αετός, μωρ’ αδερφάκι μου. Λάμπρο, βάλτου κάτι να πεθάνει.

* (Δεξιός και Ολυμπιακός. Το χειρότερο.)

Μεγάλη Παρασκευή: Ο Χριστός σταμάτησε στο Αγρίνιο

του Νώντα Σκυφτούλη

Η Μ. Παρασκευή στο Αγρίνιο είναι Μεγάλη Παρασκευή. Είναι ξεχωριστή κι αυτό το γνωρίζουν όλοι. Δεν είναι εύκολη μέρα, δεν είναι σαν όλες -χωρίς καμιά εξαίρεση- τις άλλες. Η αλήθεια όμως είναι ότι η μέρα αυτή δεν είναι για όλους. Για τα παιδιά αλλά και για τους πολύ μεγάλους είναι. Για να μην το κουράζουμε, για ζωντανούς, για ζωντανούς ανθρώπους είναι. Αυτή όμως η Μεγάλη Καταραμένη απαιτεί προπαίδεια, προετοιμασία αλλά και προπόνηση, για να είμαστε στο ρυθμό της.

Από το Σάββατο του Λαζάρου βγαίναμε, όχι και χαράματα, να

πούμε τα κάλαντα-απάτη του Λάζαρου. Τα λέω απάτη διότι έτσι τα θεωρούσαν αυτοί που μας έβλεπαν και μας λοξοκοιτούσαν με ύφος «μακριά, κάθε τρεις μήνες μπροστά μας» αλλά έτσι τα θεωρούσαμε και εμείς, κι αυτός είναι ο λόγος που αποφεύγαμε τη γειτονιά μας, την οποία είχαμε λεηλατήσει στο ξύπνημα και στη ζήτα (3 κάλαντα + χρόνια πολλά) τα Χριστούγεννα.

Με κανέναν κλεμμένο κόπανο ή κανένα ευθυτενές κλαρί πετάγαμε πάνω ρετάλια πολύχρωμα και από πάνω δάφνες, χαμομήλια, βάγια και αυτό το ό, τι να ‘ναι το ονομάζαμε Λάζαρο· λες και θα μπορούσε να έχει άλλο όνομα. Ακόμα πιο ξενερωτικοί σε αυτή την υπόθεση ήταν οι στίχοι: «Πες Λάζαρε τι είδες εις τον Άδη που επήγες….» και πιο κάτω ο Λάζαρος αποκρινόταν ότι θέλω νερό και κάτι τέτοια. Άσε μας ρε φίλε. Πώς να πλησιάσεις τον Καραθανάση τον πρόεδρο στο εργοστάσιο, σοβαρό άνθρωπο, να τα πεις, που και τα Χριστούγεννα μας υπέβαλλε στο μαρτύριο να τα λέμε ολόκληρα, ο βασανιστής. Το πεσμένο ηθικό αντικαθιστούσε η θαρραλέα μας τσογλανιά και ψάχναμε με τον Λάζαρο-κόπανο της κυρά Τασώς με την απρόσιτη βερυκοκιά, για κανέναν ξέμπαρκο ή άρτι αφιχθέντα από τα γύρω χωριά αλλά και σε τίποτα διώροφα και πλούσια· και σε αυτά οι υπηρέτριες να είναι καλά. Δεν πηγαίναμε για καλή μπάζα, για τα ελάχιστα πηγαίναμε. Το ξέραμε αλλά αυτά θέλαμε επί σκοπού.

Που λέτε, αφού μαζεύαμε αυτά τα ελάχιστα, πετάγαμε αυτό το ηθικό και υλικό βάρος που λεγόταν Λάζαρος στο ρέμα και πηγαίναμε κατευθείαν στη πλατεία Στράτου να αγοράσουμε μπαρούτι μίγμα, φυτίλι και χαρτόνια για να φτιάξουμε τρίγωνα και βαρελότα. Φτιάχναμε από 10, 20, 30 σε πρώτη δόση, αλλά συνεχίζαμε μετά, με το γνωστό τρόπο πουλώντας και αγοράζοντας. Ο δρόμος για τη Μεγάλη Παρασκευή είχε ανοίξει.

Πετάγαμε τα τρίγωνα παντού. Πάνω σε άλλες ομάδες, πηγαίναμε σε άλλες γειτονιές, κοντά στα παράθυρα μπας και σπάσει κανένα τζάμι από τον κρότο. Κάθε μέρα κάθε ώρα. Παντού, σε όλες τις γειτονιές τα τρίγωνα μπαμ και μπουμ. Δεν υπήρχε και το bullying ακόμα οπότε…

Η Μεγάλη Παρασκευή έφτασε με ούτε λάδι ούτε τίποτα αλλά με τα τρίγωνα και τα βαρελότα έτοιμα για μετά τους επιτάφιους στην πλατεία, για νέα ακούσματα για νέους δυναμίτες, για καινούργια μίγματα και για ό, τι η φαντασία προσδοκούσε. Χαλκούνια και δυναμίτες.

Αφού πέρναγε και ο τελευταίος επιτάφιος, κυκλώναμε την πλατεία και αρχίζαμε εμείς τα λιμά να σκάμε τα τρίγωνα και στη συνέχεια τα βαρελότα και όσο πέρναγε η ώρα η εκρηκτική φάση ανέβαινε και άρχιζαν να κάνουν την εμφάνισή τους τα μπρουρλότα. Έσκαγε μύτη ο Παπαθανασόπουλος και άλλοι Α΄ κατηγορίας από το κάτω μέρος της πλατείας και με το ύφος της υπεροχής στεκόντουσαν αδιάφοροι ξέροντας, ότι όλοι σε αυτούς έχουν στραμμένα τα μάτια τους. Τι θα πετάξουν φέτος, θα ρίξουν τις φωτεινές επιγραφές των μαγαζιών από τον κρότο, και τα μυστικά έδιναν και έπαιρναν. Βάζει αντιμόνιο και νιτρογλυκερίνη από το φαρμακείο, ο τάδε έχει παππού χαλκουνιατζή και άλλοι συλλογισμοί που να στέκουν σε μια κοινή λογική φαντασμένων πιτσιρικάδων.

Κι ενώ οι εκρήξεις είχαν κορυφωθεί, ακούγεται ξαφνικά ένας γδούπος που ήρθε κάτω από την τρεμάμενη γη, πέρασε τα σώματά, μας κούφανε και σαν να τον βλέπαμε ανέβαινε ψηλά, ενώ ο καπνός άφηνε τον καθένα μόνο του για κάποια κλάσματα δευτερολέπτου να σκεφτεί και να νοιώσει ό, τι του έβγαζε η ψυχή του. Σκέφτηκα πολλά γυρνώντας σπίτι και ακόμα σκέφτομαι. Τι είναι αυτό που κάνει τους Αγρινιώτες για πολλές δεκαετίες, με μάχες ενοριών, με θανάτους, με ακρωτηριασμούς, να επιμένουν να μετατρέπουν τη Μεγάλη Παρασκευή σε μια καθολική έκρηξη και τις γειτονιές σε ένα πανδαιμόνιο δυναμίτιδας;

Είμαι σίγουρος πλέον. Στο θάνατο απευθύνονται να ακούσει την κραυγή «φύγε ή αφάνισέ μας». Ένα δίλημμα πραγματικό για το θάνατο, λυτρωτικό για τους ανθρώπους. Και ο θάνατος μας έκανε το χατίρι και άφησε στην αθανασία κάποιους ξεχωριστούς, για να πηγαίνουμε κάθε μεγάλη Παρασκευή να τους βλέπουμε μπροστά στα μάτια μας, να στέκονται υπερυψωμένοι δύο μέτρα πάνω από τη γη στα κοντάρια από τους φανοστάτες με μια άσπρη σακούλα χωμένη

στο κεφάλι. Όπως δηλαδή είναι οι αθάνατοι και όχι εκείνοι που πεθαίνουν και ξανααναστaίνονται. Είναι αυτοί που βλέπουμε κάθε μέρα στην πλατεία από τότε, την Μεγάλη Παρασκευή της 14ης Απρίλη 1944, κάθε φορά που περνάμε από την πλατεία.

Στις τρεις κολώνες φωτισμού της πλατείας στέκονται στην ίδια θέση, ο Σαλάκος Χρήστος, αριστερά, ο Σούλος Παναγιώτης στο κέντρο και ο Αναστασιάδης Αβραάμ δεξιά· στα 23, 22, 52 χρόνια έμειναν αντίστοιχα. Τους άφησαν κρεμασμένους και το Σάββατο το πρωί με την πρώτη Ανάσταση, όταν ο άλλος την έκανε στους ουρανούς, αυτοί οι τρεις εκεί, μέχρι σήμερα, για να αποδειχτεί ότι η αθανασία είναι στα χέρια του αισθητού κόσμου αλλά και να επιβεβαιωθεί η υπόσχεση του θανάτου. Ποια Ανάσταση λοιπόν;

Να έτσι ακριβώς:

«Στο μισοσκόταδο άκουσα τον θόρυβο ενός αυτοκινήτου που σταμάτησε στην Πλατεία. Άκουσα ακόμα μερικές γερμανικές ομιλίες, που ύστερα απομακρύνθηκαν και φωνές τσολιάδων. Στο βάθος της πλατείας είδα να κινούνται μερικοί τσολιάδες γύρω από τις δύο κολώνες. Δεν κατάλαβα περί τίνος επρόκειτο. Πνιχτές άναρθρες φωνές που ακούστηκαν κατόπιν δεν μου άφησαν καμιά αμφιβολία γι’ αυτό που γινόταν: κρεμούσαν τον Σούλο και τον Αναστασιάδη. Τον απαγχονισμό του μακαρίτη Σαλάκου τον παρακολούθησα από σιμά. Επικεφαλής του αποσπάσματος ήταν ο περίφημος δήμιος επιλοχίας και έπειτα ανθυπολοχαγός του Τάγματος Ασφαλείας Γεωργόπουλος. Όταν ετοίμαζαν τη θηλειά ο σύντροφος Σαλάκος φώναζε: «θα μ’ εκδικηθεί ο λαός του Αγρινίου. Ζήτω το ΕΑΜ». Με φρίκη άκουσα τον Γεωργόπουλο να απαντάει με θηριωδία. «Σκάσε παλιοκάθαρμα» και τράβηξε το σκαμνί απ’ τα πόδια του θύματος. Οι άλλοι τσολιάδες έστρεψαν τα νώτα τους προς την κολώνα για να μη βλέπουν. Απόστρεψα με φρίκη το πρόσωπο και δεν μπόρεσα να συγκρατήσω το παράπονο που μ’ έπνιγε». (Εφημ. 1945 ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ)

Για αντίποινα είπαν οι συνεργάτες. Λες και ο κρατικοθανατικός ναζισμός κατασκεύασε το Άουσβιτς για αντίποινα ή επιζητεί άλλοθι! Ανθρώπινο κρέας θέλει, και αυτό τώρα το ξέρουν όλοι.

Ο θάνατος εκείνη τη Μεγάλη Παρασκευή είχε στήσει τον χορό του από τα χαράματα στις φυλακές της Αγίας Τριάδας. Αφού έσκαψαν ομαδικό τάφο, διάβασαν τα ονόματα των μελλοθανάτων και με τη βοήθεια των νεκροπομπών τσολιάδων τους εκτελούσαν ανά δέκα. Ανάμεσα τους η Κατίνα Χατζάρα και δυο Ιταλοί αντιφάδες εποχής. Σύνολο 117. Ακόμα και οι φανέλες του Παναιτωλικού έγιναν κόκκινες από το αίμα. Ούτε αυτούς είδε ο καταβάς στον Άδη τη Μ. Παρασκευή κάτω, ούτε τους τρεις στην πλατεία, σαν αναστάς το πρωί του Σαββάτου, ούτε πριν ούτε μετά; Τη Μ. Παρασκευή σταμάτησε ο Χριστός στο Αγρίνιο. Έκτοτε η Μ. Παρασκευή για μας, από κολασμένη έγινε περήφανη και οι φανέλες του Παναιτωλικού ξαναπήραν το χρώμα τους. Και εμείς μαζί με όλα τα άλλα να είμαστε στη «χορωδία» του κυρ Μίμη Τριανταφύλλου του κουρέα (που γλύτωσε την τελευταία στιγμή την εκτέλεση, σαν κρατούμενος στην Αγ. Τριάδα) για το «Επέσατε θύματα» στο μνημείο της Αγ. Τριάδας το πρωί της Μεγάλης Παρασκευής του Αγρινίου.

Η Πανδημία ως Κρατικό Έγκλημα

του Νώντα Σκυφτούλη

Οι καθημερινοί θάνατοι στην Ευρώπη είναι κρατικά εγκλήματα. Αυτή η διαπίστωση είναι καθολική και άσχετα με τις διαφοροποιήσεις των επιμέρους κρατών· οι αιτίες των εγκλημάτων αυτών έχουν όνομα, επώνυμο, ιδεολογία και κοινό πνεύμα. Και οι αιτίες είναι δομικές και δεν αντιμετωπίζονται με την ελαφρότητα του συνδικαλισμού του υπάρχοντος ή με την επίκληση ενός κοινωνικού κράτους και μάλιστα από τους πρώην επικριτές του, αριστερούς και φιλελεύθερους.

Τις κατεστραμμένες από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο χώρες ανέλαβε το κράτος να ανασυγκροτήσει, καθοδηγώντας το κεφάλαιο

και αναδιατάσσοντας την ταξική διαστρωμάτωση σε μια και μοναδική προοπτική: την επιθετική ανάπτυξη με κινητήρια δύναμη το κέρδος. Αυτός ο Κρατικομονοπωλιακός καπιταλισμός ακολούθησε με συνέπεια και χωρίς κανένα μέτρο και πλαίσιο τους άξονες της ανάπτυξης, σε ό,τι μπορούσε να αποφέρει κέρδος και σε ό,τι διευκόλυνε το κέρδος μέσα φυσικά από κρατικές και ιδιωτικές επενδύσεις. Πράγματι μέσα σε μια εικοσαετία η συσσώρευση κεφαλαίου έφτασε στο ζενίθ και η ραγδαία εκβιομηχάνιση και η ανάπτυξη της τεχνολογίας κατέκλυσε όλους τους χώρους από τις βιομηχανικές ζώνες μέχρι την αγροτική παραγωγή. Η επίθεση που δέχτηκε το φυσικό περιβάλλον και η ανάδευση κάθε φυσικής ζωής μετέτρεψε την ίδια τη φύση σε γυμνή ύπαρξη.

> *Από τη δεκαετία του '80 και μέχρι σήμερα και ανεξαρτήτως πολιτικού πρόσημου, το σύνολο των ευρωπαϊκών κρατών υιοθέτησε και εφαρμόζει το δόγμα του σύγχρονου νεοφιλελευθερισμού των εμπνευστών Ρήγκαν-θάτσερ, ενισχύοντας την επιθετική οικονομία της ανάπτυξης, κατασπαταλώντας ότι είχε απομείνει από τις προηγούμενες δεκαετίες και με νέους πόρους από την αφαίρεση των εισοδημάτων των κατώτερων τάξεων δίνοντας την χαριστική βολή στην κοινωνία ως δομή.*

Από την πρώτη στιγμή και με την μεθοδικότητα της κρατικής βίας προσπάθησαν και πέτυχαν την διάλυση της κοινωνίας, τη διάλυση της ίδιας της ζωής. Επικαλούμενοι το άτομο προκειμένου να το ιδιωτικοποιήσουν το έριξαν στην αγορά τεμαχίζοντάς το.

Υπονόμευσαν κάθε τι κοινό και δημόσιο, μετατρέποντας την κοινωνία σε άθροισμα ιδιωτών και τον δημόσιο χώρο σε ιδιωτικό. Εδραίωσαν την κυριαρχία της αγοράς και την καπιταλιστική νομοτέλεια του κέρδους με το αξίωμα: ό,τι παράγει κέρδος είναι χρήσιμο – ό,τι δεν παράγει είναι άχρηστο.

Σε αυτό το πλαίσιο εμφανίζονται διάφορα παθογόνα όπως ο Ζίκα, ο Έμπολα, οι κορωνοιοί, ο κίτρινος πυρετός, η γρίπη των πτηνών και η αφρικανική πανώλη των χοίρων αλλά και αυτός ο κορωνοϊός που μας απασχολεί, τα οποία έφυγαν από την «αιχμαλωσία» της

φύσης και ταξίδευσαν στους ανθρώπινους πληθυσμούς ακριβώς γιατί η κερδοσκοπική μανία διέλυσε το φυσικό τους περιβάλλον. Ο Rob Wallace [1] σε συνέντευξή του που πρέπει να διαβαστεί στο Marx 21 είναι σίγουρος:

Ο πραγματικός κίνδυνος κάθε νέας έξαρσης είναι η αποτυχία ή για να το θέσουμε καλύτερα, η βολική άρνηση ν' αντιληφθούμε ότι ο Covid-19 κι ο κάθε Covid-19 δεν αποτελεί ένα μεμονωμένο γεγονός. Τα αυξανόμενα κρούσματα ιών συνδέονται στενά με την παραγωγή τροφίμων και την κερδοφορία των πολυεθνικών επιχειρήσεων. Οποιοσδήποτε θέλει να κατανοήσει το γιατί οι ιοί γίνονται όλο και περισσότερο επικίνδυνοι πρέπει να ερευνήσει το βιομηχανικό μοντέλο της γεωργίας και πιο συγκεκριμένα, της ζωικής παραγωγής. Επί του παρόντος, ελάχιστες κυβερνήσεις κι ελάχιστοι επιστήμονες είναι έτοιμοι να κάνουν κάτι τέτοιο. Μάλλον το αντίθετο. Όταν εμφανίζονται νέες εξάρσεις, οι κυβερνήσεις, τα ΜΜΕ, ακόμη και το μεγαλύτερο μέρος του ιατρικού κατεστημένου, εστιάζουν σε τέτοιο βαθμό σε κάθε μεμονωμένη έκτακτη ανάγκη που παραμελούν τις δομικές αιτίες που οδηγούν ξαφνικά πολλαπλά παθογόνα, το ένα μετά το άλλο, στο παγκόσμιο προσκήνιο.

Επιπροσθέτως το σύστημα υγείας απαξιώθηκε, λεηλατήθηκε και η δημόσια υγεία εμπορευματοποιήθηκε και ιδιωτικοποιήθηκε με την αυτόματη εισαγωγή της στους νόμους της αγοράς. Να αναφέρουμε εδώ και τον αγώνα που έκανε ο Τραμπ να ακυρώσει το ObamaCare προκειμένου να μην υπάρχει ίχνος δημόσιας ασφάλισης, μετατρέποντας εκατομμύρια ανθρώπους σε φονεύσιμους. Αυτός είναι ο λόγος που τις επόμενες μέρες οι ΗΠΑ θα μεταβληθούν σε ένα μεγάλο κολαστήριο του κορωνοϊού και να διαφανεί ο κοινωνικός πλέον νόμος ότι όσο πιο οικονομικά νεοφιλελεύθερο είναι ένα κράτος τόσο πιο θανατηφόρο είναι.

Ο Καπιταλισμός από τη δεκαετία του '80 έως σήμερα έχει φτάσει στο ζενίθ της παραγωγής της ανάπτυξης, κατασπαταλώντας τους φυσικούς πόρους σε μια υπερκαταναλωτική υστερία με την οποία γέμισε την αγορά και τα κεφάλια των ανθρώπων.

Ο υπερκαταναλωτισμός και η υπεραφθονία είχαν συγκεκριμένο προσανατολισμό και σκοπό. Ένας ιός λοιπόν στάθηκε ικανός να αποκαλύψει το ψέμα και την ανορθολογικότητα του καπιταλισμού. Που είναι η αφθονία σε ΜΕΘ, σε αντισηπτικά διαλύματα, σε αντιδραστήρια, σε αναπνευστήρες , σε προστατευτικές φόρμες, σε μάσκες, σε εξεταστικά κέντρα για τεστ; Πού είναι η δημόσια υγεία, το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό; Για ποιόν χρηματοδοτούνται τα κρατικά κέντρα έρευνας; Η τεχνολογία γιατί και για ποιόν προορίζεται; Ποιος ο ρόλος των φαρμακοβιομηχανικών κολοσσών;

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση ο κρατικός νεοφιλελευθερισμός μη μπορώντας να διαχειριστεί τα εγκλήματα του, κατέφυγε σε αστυνομικά και κατασταλτικά μέτρα γνωστοποιώντας και σε όσους δεν γνώριζαν την δεσποτική προέλευση του. Με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, διευρυμένες με καθεστώς έκτακτης ανάγκης, με καθεστώς εξαίρεσης, με έκτακτα μέτρα, με κυβερνητικά διατάγματα, με απαγόρευση της κυκλοφορίας, μετέτρεψε την εξαίρεση σε κανόνα και την δημοκρατία σε αστυνομία. Επιπροσθέτως έχουν το θράσος να επικαλούνται την ατομική και κοινωνική ευθύνη την οποία όλα αυτά τα χρόνια αντικειμενοποίησαν, εμπορευματοποίησαν και διέλυσαν.

Η ατομική ευθύνη είναι στον πυρήνα των αντιεξουσιαστικών ιδεών μας, όπου το αυτεξούσιο και ο αυτοκαθορισμός θα παράγουν μια κοινωνία αμοιβαιότητας και αλληλοβοήθειας, σχέσεις που ήδη υπάρχουν και όχι μόνο διατηρούν την κοινωνία αλλά ευθύνονται για την εξέλιξή της. Αυτός είναι ο λόγος που από την πρώτη στιγμή της επιδημίας υιοθετήσαμε τα συμπεράσματα της επιστήμης ενάντια στις προκαταλήψεις και τις δεισιδαιμονίες από όπου και αν προέρχονταν. Ακόμα με μεγαλύτερο πάθος κοινωνικής συνείδησης οργανώνουμε την αλληλοβοήθεια γιατί ξέρουμε ότι «ο λαός θα σώσει το λαό» και κανένας άλλος. Οι γιατροί και νοσηλευτές και όχι οι μάγοι και οι επαγγελματίες πολιτικοί.

Η αλλαγή προοπτικής είναι μονόδρομος. Η πανδημία δεν είναι εφαλτήριο για μια τετραετία ούτε πρόσχημα για νέους «αγανακτισμένους», είναι ευκαιρία καθολικού αναστοχασμού για

δομικές αλλαγές πάνω στον προσανατολισμό της κοινωνίας αλλά και του κινήματος απελευθέρωσης. Νέοι όροι, νέοι δεσμοί, νέοι τρόποι. Οι παλιές αφαιρέσεις δεν βοήθησαν όλα αυτά τα χρόνια και δεν πρόκειται να χρησιμεύσουν παρά μόνο για ιδιωτική χρήση. Ο δρόμος θα ανοίξει όταν οι πυλώνες του συστήματος, Οικονομία και Ανάπτυξη, φύγουν από το θρόνο της ιεραρχίας των αξιών και το δημόσιο, ελεύθερο και κοινωνικό να πάρουν τη θέση τους, περιθωριοποιώντας το ιδιωτικό και το κρατικό οριστικά.

Είμαστε σίγουροι πως πολύ σύντομα οι λαοί της Ευρώπης θα ζητήσουν το λόγο για όλα αυτά τα εγκλήματα και αυτή τη φορά θα το κάνουν με εμφατικό τρόπο. Η κοινωνική εξέγερση είναι προ των πυλών στο όνομα των νεκρών, στο όνομα μιας ζωής ελεύθερης με αλληλοβοήθεια, αλληλεγγύη και αμοιβαιότητα. Η ενότητα της κοινωνίας και η ανάδυση νέων αξιών και δεσμών που θα επιτρέπουν την αρμονική συμβίωση με το φυσικό και κοινωνικό περιβάλλον είναι μονόδρομος. Να σταθούμε όρθιοι τώρα με ενεργητική αναμονή για αυτήν την επερχόμενη πανευρωπαϊκή εξέγερση.

[1] Rob Wallace, επιδημιολόγος και συγγραφέας του βιβλίου *"Big Farms Make Big Flu"*

Η Αλληλοβοήθεια ενάντια στη Φιλανθρωπία

του Νώντα Σκυφτούλη

Αν και οι δύο έννοιες δεν έχουν καμία σχέση μεταξύ τους, ωστόσο μια περαιτέρω διευκρίνιση κάθε τόσο είναι αναγκαία. Ο Κροπότκιν έγραψε την Αλληλοβοήθεια την εποχή που είχε

εμφανιστεί ήδη η φιλανθρωπία και είχαν κάνει την εμφάνιση τους οι πρώτες αντιφάσεις της. Τέλη του 19ου αιώνα ο καπιταλισμός βρισκόταν στην ανεξέλεγκτη και φιλελεύθερη φάση του, με τα κέρδη να συσσωρεύονται σε απεριόριστο πλάνο. Ακριβώς εκείνη την εποχή εμφανίζεται η φιλανθρωπία από ιδιοκτήτες εργοστασίων, οι ίδιοι οι οποίοι εφάρμοζαν ταυτόχρονα μια σκληρή πραγματικότητα για τους εργάτες στον χώρο του εργοστασίου και αρνούνταν οποιαδήποτε μεταρρύθμιση σε αυτό τον χώρο της εκμετάλλευσης.

Έκτοτε, η φιλανθρωπία συμβαδίζει -και είναι ανάλογη- με την έκταση της Ανισότητας. Όσο μεγαλώνει η ψαλίδα της ανισότητας τόσο διευρύνεται και η φιλανθρωπία. Σήμερα και τις τελευταίες δεκαετίες όπου οι ανισότητες είναι σε σημεία ρεκόρ και που δεν έχουν ξαναεμφανιστεί σε τέτοια ποικιλομορφία στον πλανήτη, η φιλανθρωπία πράγματι καταλαμβάνει αντίστοιχη θέση

Η μοντέρνα φιλανθρωπία είναι αναμφιβόλως καπιταλιστική· παράχθηκε και παράγεται από την μεγαλοαστική τάξη από την αρχή και μέχρι τις μέρες μας. Υπάρχει φυσικά και η θρησκευτική φιλανθρωπία, χριστιανική στην προκειμένη περίπτωση, με τελείως διαφορετικό φαντασιακό αλλά, παρά τις εξαιρέσεις, συμβαδίζει, συγχέεται και συνεργάζεται με την καπιταλιστική φιλανθρωπία. Πέραν πάσης αμφιβολίας, η τελευταία έχει ενσωματώσει κάθε διαφορετικό νόημα της φιλανθρωπίας η οποία συνίσταται σε ορισμένα πάγια χαρακτηριστικά.

> *Έτσι, το προνόμιο της φιλανθρωπίας το κατέχει μόνο ο άνθρωπος του «έχειν».*

Φίλος του ανθρώπου και του φτωχού δεν μπορεί να είναι ένας φτωχός αλλά μπορεί μόνο ο πλούσιος και αυτό χωρίς αλλοιώνεται η πλούσια συνθήκη της ζωής του. Το κίνητρο του πλούσιου είτε είναι η τόνωση της αγοραστικής δύναμης είτε είναι η συμπλήρωση των κενών της εργασίας και της επιβίωσης, ως κοινωνικής συνέπεια επιφέρει την αναγνώριση αλλά και την ηθική νομιμοποίηση της κοινωνικής θέσης ενός εκάστου. Ο άπορος

παραμένει άπορος και ο πλούσιος παραμένει πλούσιος, μιλώντας πάντα για τη συνθήκη της φιλανθρωπίας.

Με άλλα λόγια είναι προϋπόθεση της καπιταλιστικής φιλανθρωπίας ο άπορος να παραμένει άπορος και μάλιστα αόρατος. Το θεσμικό πλαίσιο αυτό ακριβώς ενισχύει. Τον κατάλογο των απόρων γνωρίζει μόνο το κράτος και κανένας άλλος με την αιτιολογία της διαφύλαξης της αξιοπρέπειας του απόρου, αλλά αυτό έχει ως αποτέλεσμα το «προνόμιο» της φιλανθρωπίας να παραμένει κλειστό.

Στη συνθήκη της φιλανθρωπίας δεν υπάρχει έξοδος. Το άπορο άτομο είναι παθητικό από τη φύση του ρόλου αυτού, και ο ενεργητικός φίλος των φτωχών είναι που θα τον βγάλει έξω προκειμένου να νοιώσει την ευεργεσία και μετά πάλι μέσα μέχρι την επόμενη φορά. Με την φιλανθρωπία το παθητικό άτομο βρίσκεται στην εμπειρία του κλειστού της αρνητικής εξατομίκευσης. Εφαρμόζεται διαμέσου της φιλανθρωπίας ο ιδεολογικός πυρήνας του φιλελευθερισμού, που αρνείται την κοινωνία τεμαχίζοντάς την σε άτομα-ιδιώτες.

Αντιθέτως, η αλληλοβοήθεια είναι η καθολική κοινωνική σχέση η οποία αναδύθηκε εξαρχής από την κοινωνία σαν η αναγκαία συνθήκη για την ύπαρξη και εξέλιξη του ανθρώπινου γένους. Ανεξάρτητα από την ανθρώπινη φύση, αν είναι καλή ή κακή, η αλληλοβοήθεια είναι σύμφυτο χαρακτηριστικό του ανθρώπου διότι είναι μια χρήσιμη μεσολάβηση. Χωρίς αυτή δεν μπορεί να πάει πουθενά. Έφτασε εδώ που έφτασε ο άνθρωπος μέσα από την αλληλοβοήθεια, αν και ο Κροπότκιν προεκτείνει τη δική του Αλληλοβοήθεια και στον φυσικό κόσμο με έμφαση στο ζωικό βασίλειο, κριτικάροντας την πλαστότητα των αντιλήψεων που κυκλοφορούν για τον δαρβινισμό. Η αλληλοβοήθεια ποτέ δεν σταμάτησε σα διαδικασία όμως η διεύρυνσή της είναι πάντα το ζητούμενο. Άπειρα είναι τα παραδείγματα της αλληλοβοήθειας και άπειρες οι μορφές της. Ένα όμως είναι το χαρακτηριστικό της που είναι ταυτόχρονα και ο σκοπό της. Να κοινωνικοποιήσει το άτομο, μετατρέποντας την αλληλοβοήθεια σε μια διαρκή και κοινωνική σχέση.

Η αλληλοβοήθεια δημιουργεί δεσμούς αλλά και δομές αλληλεγγύης και αυτό είναι ιδιαιτέρως φανερό και παραγωγικό σε καταστάσεις έλλειψης και φτώχειας.

Η αλληλοβοήθεια ενεργοποιεί και τις δύο πλευρές, οι οποίες με τη σειρά τους ενεργοποιούν μεγαλύτερο κοινωνικό κύκλο φτάνοντας στην ενεργοποίηση όλης της κοινωνίας.

Αν και έχει μεγαλύτερο βάθος η αλληλοβοήθεια διότι απαιτεί την ισότητα προκειμένου να λειτουργήσει, υπάρχει παρόλα αυτά η δυνατότητα να λειτουργήσει και λειτουργεί και στον σημερινό κόσμο. Η δυνατότητα διαχείρισης της αλληλοβοήθειας συλλογικά από τους άπορους ακόμα και στις ατομικές περιπτώσεις ενισχύει την αλληλεγγύη της ισότητας και δημιουργεί τις προϋποθέσεις συλλογικής εξόδου. Και εδώ τα παραδείγματα είναι πολλά.

Η αλληλοβοήθεια αλλάζει και προχωράει την κοινωνία και το άτομο, η φιλανθρωπία διαχειρίζεται τη στασιμότητα του υπάρχοντος. Αυτό το γνωρίζουν ακόμα και τα μυρμήγκια τα οποία με ιδιαίτερη αυστηρότητα εφαρμόζουν την αλληλοβοήθεια στην ίδια μυρμηγκοφωλιά, για να θυμηθούμε τον εμπνευστή της Αλληλοβοήθειας Πέτρο Κροπότκιν. Φυσικά να διάβασε και το ομώνυμο έργο για πολύ περισσότερα.

Η αλληλοβοήθεια αλλάζει την κοινωνία, η φιλανθρωπία όχι.

Αυτονομία και Κοινωνικά Κέντρα

πρώτη δημοσίευση στο περιοδικό Εντροπία της Συσπείρωσης Ατάκτων

του Νώντα Σκυφτούλη

Μετά την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού και της χωρικότητας και τροπικότητας που τον συνόδευαν, η οριζοντιότητα, η αμεσότητα, το γενικό πνεύμα του εξισωτισμού, η αυτοοργάνωση και η αυτονομία επικράτησαν σε όλο το εύρος των κινηματικών και κοινωνικών διαδικασιών παντού στην Ευρώπη, σε όλες τις εκδηλώσεις και τα πειράματα των από τα κάτω.

Ενώ ουδέποτε στο παρελθόν οι έννοιες της αυτονομίας ,της άμεσης δημοκρατίας, των συνελεύσεων και των κοινωνικών κέντρων δεν βρίσκονταν σε τέτοια έκταση στη δημόσια διαβούλευση, από την άλλη ουδέποτε ο κίνδυνος αφανισμού τους δεν ήταν τόσο ορατός. Δηλαδή ουδέποτε η ετερονομία δεν ήταν τόσο καθολική. Αντίφαση, σίγουρα, όμως από τις εξεγερμένες πλατείες μέχρι τα κίτρινα γιλέκα και την πανσπερμία των κοινωνικών κέντρων, παντού ακολουθούσε η ανάθεση και η ετερονομία προκειμένου να θεμελιώσει την εξεγερμένη κοινωνική ανικανότητα (αδυναμία γέννησης), η οποία κατανάλωνε για δική της χρήση την αυτονομία, την άμεση δημοκρατία, την ισότητα.

Να μιλήσουμε για αυτόνομα κοινωνικά κέντρα ή για κοινωνικά κέντρα αυτονομίας; Αν και την έννοια της Αυτονομίας δεν την διεκδικούν αρκετοί έτσι ώστε να κινδυνεύει με πολλές και διαφορετικές ερμηνείες, εντούτοις κινδυνεύει να «καταναλωθεί» και να υπονομευθεί μαζί με το έδαφος που είναι το κάθε κοινωνικό κέντρο. Γι’ αυτό ας μιλήσουμε και για τα δύο σαν να είναι ένα, ειδάλλως η αυτονομία θα είναι κενό γράμμα ή κενό νόημα. Να μιλήσουμε ρητά και κατηγορηματικά πλέον διότι μας το επιτρέπει η εμπειρία χρόνων αλλά και η ίδια η ιστορικότητα της αυτονομίας.

> *Απέναντι λοιπόν στην καθολική ετερονομία και στα συνακόλουθά της, τη μεσολάβηση, την ανάθεση, την αντιπροσώπευση, τα κοινωνικά κέντρα υπήρξαν και εξακολουθούν να είναι το έδαφος ανάδυσης της αυτονομίας αλλά και της αισθητής εφαρμογής της διαμέσου της αυτοθέσμισης.*

Στους «νεώτερους χρόνους» της δεκαετίας του 1960, η αυτονομία

βρίσκει την έκφρασή της στα εργατικά κινήματα κυρίως της Ιταλίας προκειμένου να νοηματοδοτήσει την κριτική στο κυρίαρχο μέχρι τότε γραφειοκρατικό μοντέλο του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος αλλά και του αριστερού λόγου της κομματικής πρωτοπορίας. Την εργατική αυτονομία και τον συνακόλουθο εργατισμό ήρθε να διαδεχθεί μια άλλη αυτονομία με ριζική κριτική στην πρώτη, η Κοινωνική Αυτονομία η οποία υπήρξε προάγγελος των σύγχρονων Κοινωνικών Κέντρων για ένα άλλο τρόπο ζωής αλλά και για μια άλλη πολιτική και πολιτισμική προοπτική η οποία δίνει έμφαση στο παρόν. Από τον εργατισμό περνάμε στην αμφισβήτηση της μισθωτής εργασίας, ωστόσο η αυτονομία παραμένει σαν προσδιορισμός άσχετα από τα επιμέρους αφηγήματα. Τόσο η εργατική αυτονομία με τα συνδικάτα βάσης και τις επιτροπές εργοστασίων όσο και η κοινωνική αυτονομία με όλους τους κινηματικούς και πολιτισμικούς πειραματισμούς, πριν και μετά το Μάη του 68, αλλά και η όσμωσή τους, αποτέλεσαν επαρκή συνθήκη για να κοινωνικοποιηθεί η αυτονομία; Ή να διευκρινισθεί με βάση τον αισθητό κόσμο και να μην ιδεολογικοποιηθεί; Ή, ακόμα, να γίνουν αυτοί οι πειραματισμοί της αυτονομίας η εμπειρία του ανοικτού και όχι η εμπειρία του κλειστού; Μια αναγκαία διευκρίνιση είναι ότι όταν μιλάμε εδώ για τα κοινωνικά κέντρα, δεν αναφερόμαστε στα ιδεολογικά κέντρα ή στέκια, τα οποία ούτως ή άλλως έχουν μια αδιαπραγμάτευτη ταυτότητα και καθορίζονται από την πορεία της όποιας αφαίρεσης που έχουν κατά καιρούς ενστερνιστεί. Έχουμε στο νου μας τις συνέπειες που ακολουθούν ένα κοινωνικό κέντρο στο δημόσιο χώρο, και τούτο διότι η ανάγκη για δημόσιο χώρο και έδαφος οδηγεί στην επιλογή ενός κοινωνικού κέντρου. Το ζήτημα της αυτονομίας ενός κοινωνικού κέντρου δεν αφορά την αυτονομία του από κρατικές ετερονομίες αλλά και από ιδεολογικές, και το ζήτημα αυτό ήρθε να το διαλευκάνει ο πιο νέος διαφωτισμός αυτονομίας, αυτός του ζαπατιστικού κινήματος.

Άμα τη εμφανίσει του, κοινοποίησε ένα αφήγημα για την πολιτική, τους δημόσιους χώρους, την αυτοοργάνωση και η αυτονομία βρήκε τη θέση της σε αυτή τη νέα αντιεξουσιαστική πολιτική.

Οι Ζαπατίστας, ως κίνημα αλλά και ως κοινότητες, έχουν ένα πλαίσιο και έναν σαφή προσανατολισμό, ωστόσο η πόρτα τους είναι ανοιχτή στην κοινωνία για διαβούλευση και πράττειν. Και επειδή η ανοιχτότητα είναι η μοναδική εμπειρία στην περίπτωσή τους, φρόντισαν αυτό να είναι εμφανές αλλά και να το καταθέτουν σε κάθε εμφάνισή τους, σε κάθε λόγο τους. Αν και το ζαπατίστικο κίνημα δεν είναι τόσο «σέξυ», όπως ήταν τα μέχρι τότε γκεβαρικά και αντιιμπεριαλιστικά αντάρτικα, απέδωσε στην αυτονομία το αισθητό νόημα της, έξω από τους παραδοσιακούς ρόλους της πρωτοπορίας, της μιας και μοναδικής αλήθειας και τους ρόλους της αγωνιστικής πανούκλας. Με αυτή την έννοια προσδιόρισε τη νέα πολιτική της ανοιχτότητας και του δημόσιου χώρου.

Αυτά είχαμε υπόψη, όταν το 2005 ανοίγαμε τον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Nosotros και θεμελιώναμε για πρώτη φορά την «Ανοικτή Συνέλευση» σαν μια εκδοχή του ζαπατισμού στις πόλεις. Το αντιεξουσιαστικό πλαίσιο λειτουργίας, η άμεση δημοκρατία και η αντιιεραρχία, όχι μόνο δεν χειραγωγούσε, αλλά, μάλιστα, έδινε περιεχόμενο και μεγαλύτερη ανοιχτότητα στην αυτονομία της Ανοικτής Συνέλευσης. Από την πρώτη μέρα, το Nosotros, σαν πρόταση, επιβεβαιώθηκε κοινωνικά και πολιτικά, διότι ήταν φανερό ότι ένα υποκείμενο ήδη ήταν σε κατάσταση αναμονής για νέες προτάσεις. Στη δεκαετία που ακολούθησε, η παραγωγή πολιτικής κινηματικών πανελλαδικών παρεμβάσεων, η προώθηση του διαλόγου κι ενός νέου διαφωτιστικού παραδείγματος καθώς και η πολιτιστική πολυμορφία που γέννησε και φιλοξένησε, ήταν τα αποδεικτικά στοιχεία ότι κινούνταν στο ρυθμό της δεκαετίας του 2000. Και το λέω αυτό, διότι η πιο παραγωγική -πολιτικά- δεκαετία για την κουλτούρα της αυτονομίας ήταν αναμφίβολα αυτή του 2000-20012.

> *Η Ιστορία σε αυτή τη δεκαετία (σύνοδος 2003 Θεσσαλονίκη, φοιτητική εξέγερση 2006, φυλακές 2008 και Δεκέμβρης 2008) έδωσε σε όλες τις εκδοχές την ευκαιρία να δοκιμαστούν. Όποιες εκδοχές ηττήθηκαν τότε, ηττήθηκαν για πάντα.*

Ανοιχτότητα και Αυτονομία

Η ανοιχτότητα (ανοιχτή συνέλευση, παροδική συμμετοχή, εκλεκτική ταύτιση, δημόσια διαβούλευση) μπορεί να είναι αναγκαίος όρος, αλλά από μόνη της δεν αποτελεί σε καμιά περίπτωση προσδιοριστικό και καθοριστικό παράγοντα για την Αυτονομία. Με την παραδοχή ότι η ανοιχτή συνέλευση αποφασίζει και κατά συνέπεια έχει την εξουσία, η εμπειρία μάς δίδαξε ότι τα χαρακτηριστικά της ανοιχτής συνέλευσης δεν οδηγούν αναγκαστικά στη συμμετοχή κι ότι η ανάθεση καθώς και η ετερονομία εμφανίζονται σαν αναγκαίες επιλογές της συλλογικής λειτουργίας. Με άλλα λόγια, η ανοιχτή συνέλευση δεν δημιουργεί δεσμούς και δέσμευση προκειμένου να λειτουργήσει το συλλογικό και κατά συνέπεια και η αυτονομία, η οποία απαιτεί πολύπλευρη συμμετοχή και, μάλιστα, συνείδηση της συμμετοχής.

> *Πράττουμε όμως σε ένα γενικότερο περιβάλλον, όπου ο κοινωνικός δεσμός έχει διαρραγεί καθολικά και η εξατομίκευση είναι αυτή που κυριαρχεί σε όλες τις συλλογικές θεσμίσεις είτε μιλάμε για τον θεσμό της οικογένειας είτε για τον άτυπο θεσμό μιας πολιτικής συλλογικότητας.*

Η καθολική διάλυση λοιπόν του κοινωνικού δεσμού είναι αυτή που μετατρέπει την ετερονομία (το κράτος με τις συνεχείς θεσμίσεις του) σε μοναδικό ρυθμιστή των κοινωνικών σχέσεων και την καταφυγή σε αυτήν σε επιλογή για την επίτευξη της αποτελεσματικότητας. Ακόμα και στο επίπεδο της κυρίαρχης πολιτικής, οι επαγγελματίες πολιτικοί διαπιστώνουν την απόδραση της πολιτικής και την έκπτωσή της σε μια διαχειρισιμότητα και κυβερνησιμότητα. Μπορεί όμως η κοινωνία ή μια συλλογικότητα να λειτουργήσει για πάντα χωρίς δεσμούς; Σε καμιά περίπτωση, όσο μεγάλη χρονικά κι αν μας φαίνεται αυτή η παρούσα μεταβατική περίοδος.

Με αυτή την παραδοχή κατά νου, η αναζήτηση του κοινωνικού δεσμού είναι συνεχής και αναγκαία για την ύπαρξη της κοινωνίας. Το ζήτημα είναι ότι ο νέος κοινωνικός δεσμός δεν

μπορεί να γίνει με τους παραδοσιακούς όρους (όπως λένε οι συντηρητικοί οποιασδήποτε απόχρωσης συμπεριλαμβανομένων και των αριστερών, αναρχικών), διότι αυτοί κατέρρευσαν. Ασφαλώς λοιπόν μπορεί να αναδυθούν νέοι κοινωνικοί δεσμοί αλλά με νέους όρους και τα κοινωνικά κέντρα είναι ακόμη το ιδανικό σημείο-έδαφος αυτής της αναδημιουργίας.

Στην ίδια αντιστοιχία βρίσκεται και η αυτονομία, η οποία παράγεται από τον κοινωνικό δεσμό και τον οποίο απαιτεί για να υπάρξει. Ταυτοχρόνως, αυτονομία και αυτοθέσμιση δεν μπορούν να γίνουν με παραδοσιακά υλικά και ρόλους. Φανταστείτε να προτείναμε στη Γυναίκα να επανακτήσει τους παραδοσιακούς εσώκλειστους ρόλους (νοικοκυρά, μητέρα) προκειμένου να ανασυγκροτηθεί ο θεσμός και ο δεσμός της οικογένειας. Είναι το ίδιο με το να φανταστούμε σήμερα την ύπαρξη ενός κόμματος ή μιας οργάνωσης προκειμένου να μεσολαβήσει για την κοινωνική απελευθέρωση.

> *Τα κοινωνικά κέντρα, και αυτό πλέον είναι εκ των ων ουκ άνευ, δεν μπορούν να λειτουργούν παρατημένα στη ροή της καθολικής εξατομίκευσης, διότι όσο πιο ανοικτά είναι τόσο περισσότερο καθορίζονται από το περιβάλλον.*

Το πρόταγμα κάθε κοινωνικού κέντρου είναι απαραίτητο να εναρμονίζεται με αυτό της αυτονομίας και η αυτονομία προϋποθέτει την άρνηση των παραδοσιακών ρόλων αλλά και των παραδοσιακών ιδεολογιών, διότι σε αντίθετη περίπτωση θα ήταν η αυτονομία ένα ετεροκαθορισμένο αφήγημα ενός άλλου κόσμου.

Η αυτονομία και το κοινωνικό κέντρο δεν μπορούν να επιβιώσουν χωρίς τη συνεχή ανανέωση του πολιτικού και πολιτισμικού προτάγματος αλλά και της τροπικότητας. Ο κοινός προσανατολισμός και ένα πλαίσιο θα είναι πάντα αυτό που κατοχυρώνει το συλλογικό. Αυτά, όμως, θα είναι έννοιες άνευ σημασίας, αν απουσιάζει η αυτοθέσμιση -αυτή η επίπονη διαδικασία παραγωγής δεσμού-δέσμευσης. Η αυτοθέσμιση της ανοικτής συνέλευσης θα δώσει νόημα και περιεχόμενο στην

αυτονομία, αφού θα είναι η αισθητή αποτύπωσή της και η απόφαση της συνέλευσης θα είναι ουσιαστική, αφού θα έχει απαντηθεί ποιος μπορεί να συμμετέχει στην απόφαση και στην υλοποίηση. Σε αυτό ακριβώς το σημείο έρχεται και η ανοιχτότητα ως όρος, προκειμένου το κοινωνικό κέντρο να εισέλθει στο δημόσιο χώρο και να αναπαραχθεί, αναπαράγοντας, παράλληλα, τον δεσμό της υτονομίας.

Κατάσταση αναμονής και εξόδου

Η κατάσταση αναμονής είναι η κατάσταση όπου η ένταση των κοινωνικών και κινηματικών αισθητήρων είναι στην κορύφωση τους, στο βαθμό που η συνειδητή επιλογή της αυτοθέσμισης και της δημιουργίας δεσμών θα μας επιτρέψει τη δημιουργία αυτόνομων αντιεξουσιαστικών δομών. Και αυτό δεν μπορεί να γίνει πλέον -στη σημερινή ευρωπαϊκή πραγματικότητα- χωρίς ή για την κοινωνία. Τα αυτόνομα κοινωνικά κέντρα έχουν μόνο μία επιλογή πλέον προκειμένου να συμμετέχουν και ενδεχομένως να αντιστρέψουν την εξοργισμένη κοινωνική ανικανότητα σε μια γενικευμένη δημιουργία αυτόνομων δομών. Με άλλα λόγια, αντί τα κοινωνικά κέντρα να διαχειρίζονται ανάγκες αλλά και επιθυμίες στο εσωτερικό της αυτονομίας τους, να προσπαθήσουν την μεγάλη έξοδο στο δημόσιο χώρο δημιουργώντας αυτόνομες δομές. Τα ζητήματα του δημόσιου χώρου καθώς και του αισθητού κόσμου αλλά και η αυτοδιαχείριση τους είναι μια τακτική αφαίρεσης και ακρωτηριασμού της ετερονομίας και συγχρόνως διεύρυνσης της αυτονομίας. Με αυτό το τελευταίο, κάπως σχηματικό, εννοώ ότι η αυτονομία μπορεί να αναδείξει, αναδημιουργώντας, νοηματοδοτώντας εκ νέου τα αισθητά.

> *Η λειτουργία μιας αυτόνομης συνέλευσης μέσα στο κοινωνικό κέντρο καθορίζεται αργά ή γρήγορα από τα συμβάντα του έξω κόσμου.*

Να σπάσουμε λοιπόν το νήμα του διαχωρισμού και να πιάσουμε το νήμα που μας συνδέει με το δημόσιο χώρο συνειδητά, με δεσμό και δέσμευση, σε μια διαρκή αλληλεπίδραση. Η κοινωνική

δικτύωση (του κοινωνικού κέντρου) και, επαναλαμβάνω, η αυτοθέσμιση, αυτόνομων κοινωνικών δομών να είναι ο ένας πόλος. Ο άλλος ήδη υπάρχει, είναι το κράτος και οι ετερονομίες. Μια τέτοια δυαδική κατάσταση θα φέρει τέλος στην εξεγερμένη κοινωνική αδυνατότητα.

Ο Χύμα Λαός Ξαναχτύπησε

Νώντας Σκυφτούλης

Μεταξύ μας τώρα, σε αυτές τις εκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ νίκησε κατά κράτος διαψεύδοντας όλες τις εκτιμήσεις. Κανένα γκάλοπ και καμιά ορθολογική μέτρηση της γνώμης δεν πέτυχαν να προβλέψουν το ποσοστό του 31,5%. Πάλι μεταξύ μας, αυτή η νίκη δεν οφείλεται στους συριζαίους και στο κόμμα, και αυτό είναι κοινή διαπίστωση. Σε ένα κόμμα οργανωτικά μισό από το 2015 με τοπικές φαντάσματα δεν θα τους αντιστοιχούσε ένα τέτοιο ποσοστό και αυτό το γνωρίζουν και οι ίδιοι. Είναι πολύ πιο κάτω η οργανωτική αντιστοίχιση ακόμα και με τις δημοτικές εκλογές. Περισσότερο αντιστοιχεί στην κρατικοκομματική και γραφειοκρατική δομή του παρά στα μέλη του. Το γνωρίζουν άλλωστε και οι ίδιοι διότι και σαν άτομα και σαν στελέχη του κόμματος, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που είναι στο Μαξίμου, βρίσκονται με τον μόνιμο φόβο του 3% και αυτός ο φόβος προσγείωσης από τον υπερβατικό τρόπο ζωής και επιβίωσης που ξαφνικά βρέθηκαν πάντα θα υπάρχει· διότι δεν τον κατέκτησαν οργανικά αλλά ό,τι ήρθε τους ήρθε ως μάννα εξ ουρανού.

Μην ακούτε που παριστάνουν τους ηττημένους. Θέλουν να παραστήσουν τη συμπεριφορά μεγάλου κόμματος που χάνει, “και τι πάθαμε, πώς το πάθαμε!” κ.λπ. Δεν έχουν αποκτήσει τον αέρα του πασοκτζή του ’80 ή του ’90 ή του 2000, αυτόν που λοιδορεί τη Δεξιά είτε είναι κυβέρνηση είτε αντιπολίτευση. Έναν Αλέξη

έχουν και τίποτα άλλο σημαντικό. Είναι Αριστεροί οι συριζαίοι που θέλουν να γίνουν αστοί αλλά εδώ τα μεταξωτά βρακάκια δεν φτάνουν, θέλει και το άλλο.

Η τύχη τους χαμογέλασε στις εκλογές γιατι έκανε την εμφάνισή του ο χύμα λαός. Αυτός που φοβάται τη σοβαρότητα, την τάξη, το σύστημα, την ευθύνη και οτιδήποτε σοβαρό, ακόμη και τα ομοιοκατάληκτα συνθήματα. Έβαλε και ένα μεγάλο χέρι ο Σκάι και ο Μαρινάκης και… ντουγρού ΣΥΡΙΖΑ.

Ο χύμα λαός, αυτή η άλαλη βουβή και ανορθολογική πραγματικότητα, κάνει την εμφάνισή του σε στιγμές που δεν θεωρούνται κρίσιμες για τους άλλους, σε στιγμές που δεν θεωρούνται οριακές για τους άλλους, σε στιγμές που δεν παίζεται κάτι σημαντικό σε πρώτο χρόνο για τους άλλους, αλλά και σε στιγμές που εκ πρώτης όψεως τίποτα δεν μπορεί να ανατραπεί. Και εδώ βρίσκεται η ανορθολογικότητά του. Η εμφάνισή του δεν γίνεται με τυμπανοκρουσίες ούτε με κραυγές. Ο χύμα λαός φοβάται τους σοβαρούς, το τηλεοπτικό πολιτικό οικονομικό πεδίο διαπλοκής, την «αναπτυξη», τις συμμαχίες των ισχυρών του πλούτου, την ορθολογική λειτουργία του συστήματος, την εικόνα της τάξης και της ευπρέπειας. Λειτουργεί απρόβλεπτα, ψηφίζει απρόβλεπτα και καμιά μέτρηση της κοινής γνώμης δεν το ανακαλύπτει. Παλιά, τέλη δεκαετίας του ’80, λέγαμε ότι ήταν η φωνή της Ομόνοιας -για να δώσω μια εικόνα στην περιγραφή. Λαϊκίστικο ταμπεραμέντο χωρίς αμφιβολία.

Ο χύμα λαός το 1990 έκανε την εμφάνισή του στις εκλογές, ανατρέποντας όλα τα προγνωστικά, και έδωσε όχι μόνο ανάσα αλλά και την επόμενη προοπτική στο ΠΑΣΟΚ του υπόδικου τότε πρωθυπουργού και των υπουργών του. Ανέβασε τα ποσοστά του ΠΑΣΟΚ και το διέσωσε για την επόμενη 20ετία, φοβούμενος την τότε συμμαχία Αριστεράς-Δεξιάς. Όμως όλα έχουν αλλάξει από τότε και ο χύμα λαός δεν έμεινε στάσιμος. Δεν είναι πια η φωνή της Ομόνοιας αλλά βρίσκεται πλέον παντού σαν υποκείμενο χύμα και χαμένο, γι’ αυτό δεν πρόκειται να το ανακαλύψει καμία μέτρηση της κοινής γνώμης. Ο χύμα λαός δίνει ώθηση με την παρουσία του αλλά ποτέ δεν θα χρεωθεί νίκη ή ήττα, πράγματα

δηλαδή που προβλέπονται.

Την Κυριακή έκανε την εμφάνισή του στις εκλογές και ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ χωρίς κανένας να το περιμένει και έδωσε στον ΣΥΡΙΖΑ μέλλον και χρόνο. Τον ανέδειξε ως μεγάλο νικητή των εκλογών ανατρέποντας όλα τα γκάλοπ σε σχέση με το ποσόστο του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν είναι ορθολογικο το ποσοστό αυτό (από 23% στο 31% σε ένα μήνα και μάλιστα στον ΣΥΡΙΖΑ) όπως δεν είναι ορθολογικός και ο τρόπος που εμφανίζεται ο χύμα λαός. Φυσικά, αυτός ο λαός δεν αφορά τον ΣΥΡΙΖΑ ούτε αποτελεί υποκείμενο κανενός. Δεν ανήκει σε κανέναν.

Είναι η παροδική και ενστικτώδης αντίδραση μιας κοινωνίας και κανένας δεν μπορεί να ποντάρει στον χύμα λαό. Έρχεται και φεύγει ξαφνικά.

Κι αν αυτά φαντάζουν σε κάποιους μεταφυσικά είναι γιατί έχουν τον κοινοβουλευτισμό και την κυρίαρχη πολιτική μέσα τους. Το απρόβλεπτο είναι μία **μόνιμη ενδεχομενικότητα**. Άσε που μας έχει τύχει πολλές φορές. Ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να κάνει τα συνέδριά του, τα κεντροαριστερά του ανοίγματα και άλλα ανέξοδα κούκου, αλλά δεν υπάρχει αντικείμενο για αντιπολίτευση. Ναι μεν ο χύμα λαός του έδωσε ώθηση αλλά δεν μπορεί να τον βοηθήσει άλλο. Πάντως το 4% παραμονεύει, διότι χωρίς κυβέρνηση η παραγωγή πολιτικού έργου έχει εξαντληθεί από τον ΣΥΡΙΖΑ και δεν άφησε τίποτα στο οποίο να μπορεί να κάνει αντιπολίτευση. Τόσο καλός διαχειριστής δεν έχει ξαναπεράσει.

Όμως και η αστική τάξη, που λένε οι Αριστεροί, και το Κράτος, που λέμε εμείς, δεν τον πέταξε σα στημένη λεμονόκουπα· θα τον ξαναχρειαστεί τελικά.

Το ΝΑΤΟ, οι Πρέσπες & οι «Αντι-ιμπεριαλιστές»

Νώντας Σκυφτούλης – Θεόφιλος Βανδώρος

Είναι πλέον κοινή διαπίστωση ότι τμήματα της Αριστεράς σήμερα τροφοδοτούν την Άκρα Δεξιά. Φυσικά αυτό δεν αφορά το σήμερα αλλά έχει μια μακρά ιστορική πορεία από τη δεκαετία του ’20 όπου το σύνολο των προταγμάτων της τότε Αριστεράς τροφοδότησαν τόσο τον Φασισμό όσο και τον Ναζισμό. Και όποτε η Άκρα δεξιά τροφοδοτήθηκε από την Αριστερά και τα κινήματα, δεν νικήθηκε ποτέ, διότι η πρώτη εξανεμίζει τα όπλα της κριτικής της Αριστεράς, ενσωματώνοντάς τα. Για το γεγονός αυτό της τροφοδότησης δεν ευθύνεται η Αριστερά και δεν γίνεται αυτό με έναν συνειδητό τρόπο. Τα κάθε φορά προτάγματα της Αριστεράς υποκλέπτονται από την Άκρα δεξιά ώστε να αποκτήσει η ίδια κύρος και ηγεμονία.

Αλλά αυτό συμβαίνει διότι πρώτον η Αριστερά αυτά τα προτάγματα έχει και αυτά έχουν αυτές τις συνέπειες και δεύτερον προκειμένου να νομιμοποιηθεί σε ευρύτερες κοινωνικές κατηγορίες μετατρέπει τα αφηγήματά της σε εθνικά, με αποτέλεσμα να εκχωρεί «έδαφος» σε εθνικιστικές και ακροδεξιές αφηγήσεις. Αυτό δεν είναι κάτι το καινούργιο και επιστροφή δεν υπάρχει.

> *Αριστερά και Δεξιά ενταγμένοι στην ίδια οριζόντια διάσταση στο κοινοβούλιο θα αλληλοτροφοδοτούνται είτε εντός είτε εκτός κοινοβουλίου.*

Ο Κρατικός σοσιαλισμός, ο εργατισμός, ο αντιιμπεριαλισμός, ο εθνικοαπελευθερωτισμός είναι μερικά σημεία κεντρικά για τα οποία ερίζουν ως προς την ηγεμονία οι αντίπαλοι κοινοβουλευτικοί πόλοι. Για τη συμφωνία των Πρεσπών τα πράγματα είναι πιο καθαρά. Εδώ δεν θα απαντήσουμε στην άκρα δεξιά η οποία είναι βουτηγμένη ιστορικά στην προδοσία και στον

ακρωτηριασμό του έθνους που επικαλείται. Θα μιλήσουμε για αυτούς τους αριστερούς που στο όνομα του αντι-ιμπεριαλισμού είναι ενάντια στη συμφωνία επικαλούμενοι το ΝΑΤΟ και την είσοδο της Δημοκρατίας της Μακεδονίας σε αυτόν τον στρατοκρατικό συνασπισμό.

Στη χώρα αυτή το ΝΑΤΟ έχει στρατιωτική παρουσία 28 χρόνια και η «συνεργασία» της χώρας με το ΝΑΤΟ είναι μόνιμη σε όλα τα επίπεδα. Το αντιιμπεριαλιστικό επιχείρημα στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι κατάλληλο για να αποκρύψει τον εθνικισμό που κρύβεται πίσω από έναν όψιμο και άκαπνο αντιιμπεριαλισμό.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΗΜΗ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΝΑΤΟ:

Σε σχέση με τη συμμετοχή του Κράτους της Βόρειας Μακεδονίας σε Νατοϊκές εκστρατείες, στρατιωτικές επιχειρήσεις, και μάλιστα από το 1999, διαβάζουμε:

– ΕΙΣΑΓΩΓΗ: “Από το 1995 η ΠΓΔΜ εντάχθηκε στην Πρωτοβουλία για την ΕΙΡΗΝΗ του ΝΑΤΟ”, και συνεχίζει, “Για πολλά χρόνια η χώρα προσέφερε μια πολύτιμη υποστήριξη σε επιχειρήσεις, υπό την Αιγίδα του ΝΑΤΟ, στο Αφγανιστάν και το Κόσοβο”, “Αντίστοιχα το ΝΑΤΟ προσέφερε βοήθεια κατά τη διάρκεια των βίαιων συγκρούσεων ανάμεσα σε Αλβανούς και τις δυνάμεις ασφαλείας στα Δυτικά της χώρας τον Φεβρουάριο του 2001”. “Επίσης, το Γενικό Στρατηγείο του ΝΑΤΟ κατά τη διάρκεια της επέμβασης στο Κόσοβο, μετατράπηκε σε Γραφείο Διασύνδεσης που υποβοηθά σε ότι αφορά στο διάδρομο ασφαλείας και την υποστήριξη στη Στρατιά Κοσόβου (Kosovo Force ή και KFOR)”, “Μία Ομάδα Συμβούλων του ΝΑΤΟ στεγάζεται στο Υπουργείο Άμυνας της χώρας”.

Στη συνέχεια αναφέρεται: “Κεφάλαιο: Κομβικοί Τομείς Συνεργασίας. Η συνεργασία της χώρας με το ΝΑΤΟ είναι αμοιβαία επικερδής και περιλαμβάνει: (Ανάμεσα σε άλλα αναφέρεται), “Η συμμετοχή της χώρας στην Πρωτοβουλία για την Ειρήνη σε θέματα Σχεδιασμού και Εποπτείας ήδη από το 1999 βοήθησε να δομηθεί μιά ενδολειτουργικότητα αλλά και προσέφερε τη δυνατότητα προγραμματισμού στόχων που είναι κομβικοί στην αναβάθμιση

ασφαλείας και στόχων για τις δυνάμεις ασφαλείας της χώρας”.

Και τελικά με τον τίτλο: *“Ευρύτερη Συνεργασία*: Η χώρα υποστηρίζει την εφαρμογή για τις Γυναίκες, την Ειρήνη και την Ασφάλεια. Η ουσιαστική συνεργασία με το Κέντρο Συντονισμού Αντιμετώπισης Ευρω-Ατλαντικών Καταστροφών Πρόσφατες δραστηριότητες περιλαμβάνουν την Κυβερνο-Αμυνα και την Αντι-τρομοκρατία, την άμυνα ενάντια σε χημικούς, βιολογικούς ραδιενεργούς και πυρηνικούς κινδύνους και σε θέματα περιβαλλοντικής ασφαλείας. Συμμετέχει στο Πρόγραμμα για την Ασφάλεια, την Επιστήμη και την Ειρήνη από το 1998…”.

Τελειώνει μάλιστα με την αναφορά: “Η Τουρκία αναγνωρίζει τη Δημοκρατία της Μακεδονίας με το Συνταγματικό της όνομα”.

> *Ήδη λοιπόν η χώρα είναι υποτελής στο ΝΑΤΟ και τα επιχειρήματα σύνδεσης της συμφωνίας των Πρεσπών με την επέκταση του ΝΑΤΟ είναι φούμαρα για να καλύψουν τον απροκάλυπτο Αριστερό εθνικισμό.*

Όσον αφορά την συμφωνία των Πρεσπών παρ’όλο που καταφανέστατα είναι συμφωνία ισχύος του Ελληνικού κράτους επί του ασθενέστερου κράτους ωστόσο αυτή καθεαυτή μπορεί να εκτοπίσει την εθνικιστική ατζέντα. Όμως μπορεί και να την υποδαυλίσει περισσότερο κι αυτό γιατί από τη γέννηση τους τα εθνοκράτη παράγουν από τη φύση τους τον ανταγωνισμό και τον πόλεμο, την εξαίρεση και τον ρατσισμό, όταν αυτά τα διαχειρίζεται ο ναζισμός και ο φασισμός και οι σύγχρονες εκδοχές τους.